JANUARY 31, 1969 — No. 890 — 24th YEAR OF PUBLICATION

Rev. J. W. Van Weelden, Jan.
Tweedsmuire Ave.,
Chatham, Ont.

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail, P.O. Department Ottawa, Ont., and for payment in cash. Postage paid at Hamilton

The future of missions in Japan

by Rev. John Timmer

Missionary to Japan of the Christian Reformed Church.

During the past 500 years Japan has witnessed three cultural invasions from the West. And, as my language tutor pointed out, during each of these invasions Japan accepted one basic item from the West. During the first invasion it adopted Western war tactics. During the second invasion Western technology. As the result of the most recent invasion Japan has adopted the democratic form of government — but not Christianity!

What were these invasions? The first began in the middle of the 16th century, at the time when Calvin was laboring to get his **Institutes** in final shape. In 1543 three Portuguese travelers visited one of Japan's southern-most islands. And these three travelers presented the inhabitants of this island with . . . a rifle. They also provided them with information about its construction. This rifle constituted the first gift from the West to Japan. This donation from the West eventually brought about a drastic change in Japanese war tactics; a change from the use of cavalry to that of infantry.

This first invasion continued until 1639, lasting for almost a century. In 1639, however, the Japanese rulers banned all foreign ideas and persons from the country. The reason was that they feared the Spanish and Portuguese political intrigue and were angry at Catholic excesses against Buddhist property and believers. So out they went.

The second invasion occurred in 1853, some 200 years later, when commodore Perry dropped anchor near Tokyo and requested navigation and trade facilities. After a period of six months, during which time Perry's request was hotly debated by the Japanese leaders in an atmosphere bordering on political chaos, Japan at last opened her ports to western countries and the second cultural invasion from the West was under way. It lasted until the outbreak of the Second World War.

And now, ever since Japan's surrender, a third invasion is in progress.

Concurrent with these three inroads of western civilization there took place three confrontations of the Japanese nation with the christian gospel. During the past 500 years Japan has been exposed not only to the West's political views, its military innovations, its economic theories and so forth, but also with a thrice-repeated challenge of Christianity.

Six years after those three Portuguese presented the Japanese with a rifle, Francis Xavier initiated Catholic mission work in Japan. And five years after Perry's entry in Japan, Protestant and Catholic missionaries began their work. Again, soon after Japan's surrender hundreds of missionaries invaded the islands in a third major attempt to christianize the country.

Significant to note is that in the first two instances it took the Japanese nation about one generation to determine its attitude towards the challenge of Christianity. The answer to the first challenge was a horrible persecution of Catholic christians in the 16th and early 17th century.

The national answer to the second christian challenge came in the form of **Imperial Rescript on Education**, in 1890. This document directed the country back once more towards Shinto ideals and emperor worship. The basic concept of this rescript was that Japan is a Shinto country and that therefore it worships the emperor as a living god.

In other words, the first and second answer were identical — Japan refused to accept the christian faith.

The answer of the Japanese people to the third christian challenge has not yet been given. And if historical parallels mean anything, and often they don't, it might mean that the next few decennia will be Japan's most critical ones, for during this period Japan will inform the church of Christ of its answer to the third christian challenge.

What are the prospects of an affirmative answer? How realistic are our hopes for a breakthrough of the gospel into the life of the Japanese nation? I will venture to give a tentative answer in terms of two of the major obstacles that have seriously hampered an effective spread of the gospel in Japan. These obstacles are (1) the hierarchical structure of Japanese life, and (2) the shame nature of Japanese culture. These obstacles are major because they are deeply embedded in the social and cultural heritage of the Japanese.

First, a few remarks about the hierarchical structure of Japanese life.

The principle of equality is one of the West's sacred cows. Equality, to us, means freedom from tyranny, freeedom from interference and imposition. We uphold it and fight its enemies. It constitutes one of our hopes for a better world.

The principle of hierarchy is just as basic and honored in Japan as the principle of equality is in the West. The Japanese recognize hierarchy as the most natural thing in the world. Hierachical principles govern the etiquette of everyday relations. Every greeting must indicate the degree of social distance between persons. Each time a Japanese says 'Eat' or 'Sit down' to another person he uses different words. There is a different 'you' to be used in each case. The verbs also differ. The entire language reflects the hierarchical nature of their society.

Not only class differences, also differences in sex and age enter into the picture. Each member of the family is assigned its proper place according to sex and age. There is a strict subservience to the elders, until the time that they decide to retire. Parents make or break the marriages of their children. The father, as male head of the household, is served first at meals.

The difference of age is also decisive. When Japanese want to express confusion, they say that something is neither 'elder brother' nor 'younger brother'. With this distinction gone, life is reduced to chaos.

The oldest son is the heir. He shares to a high degree the prerogatives of the father. In case of the father's death it is he who rules the household. He takes care of the family finances. He functions as the family priest in the worship at the livingroom family altar. That's why the conversion of the oldest son to Christianity especially is such a serious matter in this country.

But whatever one's age, one's place in the hierarchy depends mostly on whether one is male or female. Women are at the bottom of the totem pole. This explains, I think, why there are more women than men who are christians. The woman's life knows many more hardships, making it more receptive to the gospel.

Within this structure the claims of the family come before the claims of the individual. In any affair of importance the head of the family calls a family council at which the matter is debated. Engagement, schooling, jobs, baptism — in all these matters submission to the family will is demanded.

What is learned in the family is carried over into other spheres of life. Into business, politics, labor, and also into church life. A recent Seminary graduate is the servant and errand boy of the older members of Classis. No matter of significance is ever brought on the floor of ecclesiastical meetings without prior consultation with the older ministers.

Because each Japanese individual is enmeshed in this age old web of hierarchical society within which each one is assigned his proper station, standing up for Jesus Christ and be counted requires great courage and often results in subtle but deadly effective forms of persecution. Ostracism is a lethal weapon in the hands of an hierarchical society. And wherever ostracism can be successfully applied, the growth of Christianity is always slow.

For Christianity to make significant progress in Japan either one of the following two things will have to happen. Either the entire hierarchical structure must disintegrate and disappear or this structure will have to lift its sanction against the christian faith. Concerning the first possibility, remember that is was only 100 years ago that Japan moved out of the feudal age into the modern ear. Strong national habits do not pass away quickly. The Japanese love the explicit map of behaviour because it guarantees them security as long as they follow its rules.

Concerning the second possibility, that of the structure lifting its sanction, one way in which this could happen would be the conversion of the imperial family to the christian faith. Dr. H. A. Smit as a probable means to breaking down the resistance of the people to the Gospel, should constitute a conscious aim of the Christian missionary endeavour in Japan" (Stelling XIV submitted with his doctoral dissertation **Kierkegaard's Pilgrimage of Man**, 1965).

The resistance of the Japanese people to the gospel, secondly, is rooted in the shame nature of their culture.

A distinction is often made between guilt cultures and shame cultures. A so-called guilt culture is a society that inculcates absolute standards of morality. Guilt is the major sanction against violating these values and standards. People living in a guilt culture are directed by their consciences. In matters of good and bad they are inwardly directed.

In a so-called shame culture, that is, in a culture where shame is the major (although not exclusive!) sanction, one relies on external sanctions for good behaviour, not on an internal conviction of sin.

Shame is a reaction to other people's criticism. A man is shamed by being openly ridiculed, reprimanded, or rejected.

The religious significance of this great. In the case of guilt, a person who has sinned can get relief by unburdening himself to God or to his fellowman. But where shame is the major sanction a person does not experience relief upon confessing his sin. As long as his bad behaviour does not get out into the open, as long as he is not caught, he need not be troubled and can be inwardly at rest. This explains why shame cultures do not provide for confessions, not even to the gods. They have ceremonies of good luck rather than ceremonies for expiation.

In Japan shame has the same place of significance that a clear conscience or being-right-with-God has in ours.

Basically, therefore, the Japanese are ethical monists (**monos** means one). Good and bad, in the last analysis, are one. There is no absolute anti-thesis between the two, as there is to our thinking. One is reminded of Isaiah's words:

> Woe to those who call evil good and good evil,
> who put darkness for light and light for darkness,
> who put bitter for sweet and sweet for bitter! (5:20)

The shame nature of Japanese culture explains, for example, the high rate of suicides — one every 30 minutes. Insolvency, flunked exams, public offense — all these are reasons for jumping in front of trains or turning on the gas rather than become the object of shame.

What this means for our mission work is this. First of all, the Japanese people will naturally reject as foreign to its national character the message that speaks of sin, forgiveness of sins, and of an absolute standard of right and wrong. Secondly, like ostracism, shame too is a deadly weapon used against those who decide to commit their lives to Jesus Christ. For example, the official statistics indicate that the total church membership, both Protestant and Catholic, amounts to 700,000 (out of a total population of around 92 million). However, according to a report issued some years ago by Japan's Institute of Statistical Mathematics, some 3% of the Japanese people, that is, some 3 million people, regard themselves as christians. Who are these 2,300,000 people, professing to be christians but refusing to join any church denomination? Undoubtedly, many of them belong to what are called the silent christians. They belong to that group of christians that does not dare to make a public confession of its belief in Christ for fear of being shamed and of causing their family to be shamed on account of their confession.

Much more, of course, could be said on the matter of the future of Missions in Japan. But these two items, I feel, are basic for gaining a proper perspective of the problem. The hierarchical structure of Japanese society and the shame nature of its culture belong to the most formidable obstacles to the acceptance of the gospel in this country.

All of which does not mean that we are to be pessimistic with respect to the future christianization of Japan. What it means, rather, is that we must assume a realistic attitude and prepare for a long and difficult war against the powers of darkness, a war which you in several ways can greatly help to decide in the favor of the Kingdom of God.

SCHOOLKINDEREN van de Pauline Avenue Public School in Toronto en hun onderwijzeres Elizabeth White zijn maar wat trots op dit boekje dat zij hebben vervaardigd in de zg. "primary opportunity class". Mej. White en de 11-jarige leerlinge Domenica Cocuzzi, hebben de kaart en een koffer vol geschenken tijdens Kerstmis naar Italië gebracht en overhandigd aan Immacolatine Luongo, een van de drie arme kinderen die door de school zijn "geadopteerd". De school heeft ook twee zesjarige tweelingjongens in Griekenland aangenomen. (Telegram Photo)

Church Announcements

REFORMED CHURCH

Accepted

to Knoxville, Iowa, Rev. S. S. Veldhuis of Stoney Creek, Ont.

Rev. C. Klein of Vancouver, B.C. resigned from office as per Jan. 1, 1969.

CHR. REF. CHURCH

Called

to Granum, Alta., Rev. J. Bonnema of South Windsor, Conn.

Declined

for Telkwa, B.C., Rev. H. Petersen of Sumas, Wash.

Church Announcements

for Home Missionary to Fredericton, N.B., Rev. P. Breedveld of Bloomfield, Ont.

for Woodstock, Ont., and Richmond, B.C., Rev. P. Jonker of Brampton, Ont.

ELIGIBLE FOR CALL

The Consistory of the Transcona Christian Reformed Church of Winnipeg, Man. announces that, as of March 1, 1969, the Rev. William L. Vander Beek will be eligible for a call. Rev. Vander Beek is on leave in the Netherlands for postgraduate work, and hopes to return this summer. His address is: Rijksstraatweg 27, Baambrugge, The Netherlands.

E. Boorsma, Clerk.

Some people are traveling on the broad way, and some the narrow way, and too many are trying to travel both ways at the same time.

REV. F. KOUWENHOVEN GEEN PROFESSOR

Aan de Canadian Reformed Magazine ontlenen wij, dat Rev. F. Kouwenhoven, predikant bij de Canadian Reformed Church of Toronto, en benoemd tot professor aan het nieuwe theologische seminary van de Canadian Reformed Churches, gemeend heeft op zijn beslissing te moeten terug komen en alsnog voor de benoeming tot professor heeft moeten bedanken.

Zoals bekend was Rev. Kouwenhoven benoemd toen Rev. Van Popta, die eerst voor dit professoraat was aangezocht, plotseling overleed. De theologische hogeschool van de Canadian Reformed Churches zal dus opnieuw moeten trachten deze plaats bezet te krijgen.

GEREFORMEERDE KERKEN

Blijvende groei

Uit de jaarstatistiek 1967 van de gereformeerde kerken blijkt dat het aantal leden nog steeds toeneemt. Er waren eind 1967 ruim 800 gereformeerde kerken in Nederland met in totaal 841.056 leden tegen 831.185 leden eind 1966, een toenamen van 1,19 procent. De gereformeerden hebben in 1967 bijna f 77 miljoen voor het kerkewerk bijeengebracht, f 5 miljoen meer dan in 1966.

Ook in 1967 is het grensverkeer met de hervormde kerk het grootst geweest: 1.945 hervormden werden gereformeerd en 1.711 gereformeerden werden hervormd.

— Elsevier's Weekblad.

From the Mailbox

Again: The report on dancing

In our January 17 issue we published the report of the Committee on Dancing of Classis Hamilton of the Christian Reformed Church. In our issue of January 24 we published the communication we received from this classis together with the considerations of classis on which it was decided to table the report.

We received the request to publish also the recommendations of the report, in order to give our readers a complete picture. If we comply with this request we do not do this to busy ourselves with the matters of classis, but to become acquainted with both opinions on this delicate matter.

The committee recommends that

1. Classis express concern over the present situation as it exists in our churches in the type of dances engaged in and the indiscriminate use of music, lyrics and other elements which tend to undermine Christian moral values and principles.

2. Classis advise the churches that due recognition be given to the needs and desires of our young people for healthy interaction between sexes, the need for involvement, release of tension, fun and enjoyment as has been expressed by our young people in the questionnaire.

3. Classis advise and urge the churches and the membership at large, particularly the parents, that they ought not to condone the type of dancing presently engaged in by our young people but rather to assist our young people directly or indirectly in every way possible to insure that the previously mentioned guideliness are observed in regard to dancing so that also in this area our young people develop a distinctive, Christian style of life.

4. Classis overture synod to express itself affirmatively on the matter of dancing and that synod instruct certain departments at Calvin College and Seminary to study the matter of dancing, and to urge artistically talented Christians on their staff and in the larger Christian community to develop acceptable ways to express the elementary drive in man to give expression to his joy in rhythmical movement to musical accompaniment; and that an evaluation of the music and the lyrics be prepared of the modern song to which people can dance.

5. Classis urge all office-bearers, parents and young people to give serious consideration to their responsibility in regard to the observations made in this report, particularly in the area of sexuality.

NOTES

1. The committee wonders why the churches have not encouraged our young people to enjoy and make use of the square dance. This dance could well satisfy a number of the desires and needs expressed by the young people in the questionnaire, such as the need for involvement, release of tension and energy, fun and enjoyment, healthy interaction of the sexes, *etc.*

2. The committee did not deem it necessary to go into the matter of Christian liberty and the history of the synodical decisions concerning worldly amusements, since this was adequately dealt with by the Synod of 1966 (*cf. The Church and the Film Arts;* Grand Rapids, 1967, pp. 25-27, 8-18).

The Netherlands Reformed Congregations

(De Gereformeerde Gemeenten)

The Netherlands Ref. Congregations in North America zijn zelfstandige kerken, evenwel in nauw verband met de Gereformeerde Gemeenten in Nederland. Hun omvang is niet groot, samen 23 gemeenten, ver van elkander verwijderd, met weinig predikanten.

Classis EAST omvat 10 gemeenten:

	Belijdende leden	Doopleden	Totaal
Bradford, Ont., vacant	30	27	57
Clifton, N.J., vacant	169	150	319
Franklin Lakes, N.J., vacant	210	228	438
Grand Rapids, Mich., Rev. W. C. Lamain	654	796	1450
Kalamazoo, Mich., vacant	151	167	318
Norwich, Ont., Rev. L. Kieboom	252	357	609
Peoples Park, Paterson, N.J., vacant	103	106	209
St. Catharines, Vineland, Ont., Rev. M. Heerschap	104	160	264
South Holland, Illinois, vacant	2	1	3
Unionville, Ont., Rev. C. Hegeman	42	55	97

Classis WEST:

	Belijdende leden	Doopleden	Totaal
Alberni, B.C., vacant	24	31	55
Artesia, Calif., Rev. E. A. Elshout	59	65	124
Chilliwack, B.C., Rev. M. Romeyn	213	334	547
Chateau, Mont., vacant	12	25	37
Corsica, S.D., vacant	74	99	173
Fort McLeod, Alta., vacant	55	108	163
Lethbridge, Alta., vacant	140	243	383
Lynden, Wash., vacant	22	49	71
Rock Valley, Iowa, Rev. J. Van Zweden	434	595	1029
Sheboggan, Wisc., vacant	41	71	112
Sioux Center, Iowa, vacant	334	430	764
Sunnyside, Wash., vacant	38	45	83
Waupon, Wisc., vacant	32	53	85
West	1478	2148	3626
East	1717	2047	7400

23 gemeenten — 2 stations — 7 ministers.

De gemeente Grand Rapids is bijna een eeuw oud en werd gesticht in 1870. Canada telt 7 gemeenten en 1 groep; zielental 2175.

De oudste predikant, Rev. J. Van Zweden, is 80 jaar oud en nog steeds in actieve dienst. Het kerkblad dezer gemeenten is The Banner of Truth.

ONTARIO

PROVINCE OF OPPORTUNITY

Government Information

Van het Departement van Onderwijs

LICHAMELIJKE STRAFFEN

De Regering van Ontario maakte de volgende opmerkingen in een rondschrijven aan alle scholen in Ontario.

Tot heden werd algemeen aangenomen dat hoewel lichamelijke bestraffing niet speciaal was veroorloofd bij enige Wet of Reglement, het evenwel werd toegestaan onder Sectie 40 (1) (b) van de Ontario Regulation 339/66 welke zegt: "Een leerling staat onder zulk een discipline als zou worden uitgeoefend door een goedhartig, streng en wijs ouder".

Zonder commentaar te willen geven op de verantwoordelijkheden en bevoegdheden van ouders, wordt gesuggereerd dat bedoelde bepaling zo opgevat dient te worden, dat binnen het raam van de scholen een atmosfeer van respect en vertrouwen tussen leerlingen en leraren dient te worden bereikt, met de ontwikkeling van persoonlijke verantwoordelijkheid als een voornaam doel.

Een provinciaal "Committee on Aims and Objectives of Education in the Schools of Ontario" maakte in dit verband de volgende observatie: "Een kind is niet een jonge volwassene, evenals we accepteren zijn behoefte om naar wijsheid toe te groeien, moeten we zijn behoefte accepteren om naar volwassenheid van gedrag te groeien. Het gebruik van straffen in de area van gedragingen kan evenmin verdedigd worden als in elke andere vorm van opvoeding."

Dientengevolge is overwogen dat het gebruik van lichamelijke straf in welke vorm ook niet op zijn plaats is in de scholen van Ontario, en het wordt aanbevolen dat hoofden en onderwijzers zich van het gebruik ervan onthouden.

the Hon. John Robarts
Prime Minister of Ontario

DATUM CENTRALE

February 2, 1969	Listowel Chr. Ref. Church, 8 p.m., special SWIM Recruit program for Young Calvinist League.
February 13, 1969	Brampton, Annual Meeting of the Deborah Mission Circle. Rev. G. Spee will speak on his work in Nigeria. Second Chr. Ref. Church.
February 15, 1969	Focus Conference at the Arts I basement of McMaster University. Speaker, Dr. B. Zylstra on "Current Trends in Political Thinking."
February 22, 1969	Toronto: Annual Meeting of the CJL Foundation. Toronto District Christian High School. Speaker: Dr. Bernard Zylstra.
March 29, 1969	Toronto: Annual Meeting SALEM. Speaker Dr. Helen J. Rogers.
April 26, 1969	Toronto: National Convention of the CLAC.

De meeste van deze samenkomsten zijn geadverteerd in ons blad. Wij verwijzen naar die advertenties voor verdere bijzonderheden.

A journey in the history of Christian Education

Christian education is quite a delicate subject. Why? Because it concerns our children. They mean a lot to us, don't they? And they belong to the King of Kings. We are, as it were, taking care of His children. Some day our Covenant God will ask every parent: "What have you done with My children?" That is what makes this subject so delicate, and also worthwhile to discuss.

At times we are somewhat confused about this subject. Is Christian education just one of those "oldfashioned Dutch inventions"? No, it's much older than that. It existed already before "de Batavieren, de Saksen and de Friezen" even knew, that some day they would be called "the Dutch". Christian education is older than the ancient teachings of the Greeks and the Roman Empire. It's as old as "the cedars of Lebanon". Just how old it is we can find out by doing some travelling. By going into the past, we often understand the present better. Besides, much of what we are, or have achieved, we owe to the past.

Shall we, first of all, go in heart and mind to the land where long ago our Saviour was born? The beautiful land of Canaan, which Moses saw from Mount Nebo, before he died. At the age of 120 years, Moses' physical eye had not "grown dim", nor had his prophetic eye. After leading two generations through the wilderness, the wise old man knew, that he had not written the following words in vain: "And ye shall teach them your children, speaking of them when thou sittest in thine house, and when thou walkest by the way, when thou liest down, and when thou risest up." Deut. 11:19.

Already in that time, most of the Israelite children knew how to read and write and they were also familiar with some arithmetic.

At first they were mostly taught by their parents, especially by their fathers. Later on, the prophets taught them as well. And after the Babylonian exile, synagogue schools came into being. Elementary schools became popular in the year 65 A.D., just before the destruction of Jerusalem. The Romans and the Greeks already had schools in 400 B.C. where their own heathen religion was being taught. Meanwhile in early Christian churches in Greece and Asia Minor, the apostles and other leaders saw to it that the children were taught to read and write. The Bible books were copied over and over. At the same time they were taught a trade as well.

We will now leave Asia and travel to Europe. In the year 476 A.D. the old world of the Romans and the Greeks had slowly died out. And their ancient educational treasures fell into the hands of the Moslems; however, only for a short period of time. At the same time Italy, Spain, France, Hungary, England and the Netherlands became populated by "new tribes". The good thing about it was that they adopted the Christian faith and they also developed a great desire for learning. In the year 1200, after the crusades, England and France established Christian universities. But after 1300, the churches as well as the schools were in need of some new enthusiasm. And later on it came in the form of the reformation. Then protestant schools were being established all over Europe.

Let us visit Germany now. We have just entered the chapel of Wittenburg. While seated in the old ancient pews, let's listen quietly to what Martin Luther had to say about Christian education in the 15th century: "I advise parents not to send their children to a school where the Word of God is not present. Wherever the Scriptures are not being consulted anymore, ruin is nigh."

From Germany, we travel to Geneva, Switzerland, 1559. It's a great day for the 15,000 inhabitants of Geneva, since they have all given their financial support towards the erection of a christian university. And on the building, in marble, we read the wellknown text, Proverbs 1:7 "The fear of the Lord is the beginning of knowledge". John Calvin taught theology here to 900 students.

Let's go to the Netherlands now, where, unlike Scotland under the leadership of John Knox, part of the Netherlands remained Roman Catholic. But the Dutch government was much concerned about the education of the children. The city of Alkmaar, which in 1697 had a population of 10,000, had 10 flourishing Christian schools, which were fully supported by the parents. But this golden age of religious education did not last. After the French revolution, new waves of humanistic doctrines were beating against the spiritual shores of Holland. And by 1800 the Christian school was nowhere to be found any more. That we today are still aware of the need of Christian education, we owe, for a great deal, to brave men, such as Bilderdijk, Da Costa, Groen Van Prinsterer and others.

Around 1860 there were many doubts about the infallibility of the Scriptures. The state, therefore, decided that the Bible should not be used at all at the state schools. The result was that many reformed parents established their own private schools. But from their meager income they had to pay for the state school as well as for their own. And because of their convictions, some even lost their jobs and were persecuted, because they remained true to the reformed faith. Parents and teachers suffered together. Only by 1920 did this situation change. Then the protestant and the Roman Catholic schools received financial support as did the public school.

We will now leave Europe and see Canada. But let's take the works of one Dutchman along: the books of the late Professor Waterink. He was a gifted man and an artist in the field of psychology. After reading his books a child seems like a masterpiece, worthy of all our attention and love. Prof. Waterink has encouraged and advised the leaders of Christian education in the Netherlands, to bring it to a higher level. Therefore, we cross the ocean, his deep and wise thoughts sail along with us. The history of the Canadian schools was made by early French and English settlers, as we all know. After the first settlement was founded by Samuel Champlain in 1608, Catholic schools were erected in Quebec during the same century. In Ontario, however, the schools for the English speaking population, were controlled by the Anglican Church under the able leadership of John Strachan who was the superintendent. Meanwhile, other denominations followed his example, they were the Presbyterians and Methodists. Thomas McCullich, a Presbyterian minister, established schools in Nova Scotia. He later became the first principal of Dalhousie University. Egerton Ryerson, a Methodist preacher and teacher, became the superintendent for the schools of Ontario in 1844. His education program was also adopted by the newer provinces in the west. These great men deserve to be remembered, as well as the European leaders. Because, their faith too, came first, as far as the education of their children was concerned. Every province dealt differently with the educational problems. For instance, in 1802, in New Brunswick every town which erected a school, received 10 pounds. Ontario passed a common school act in 1816 and by 1823 the central board of education came into being. After the Confederation in 1867, the federal government decided that education should be a provincial, rather than a federal concern. Later on, as much as 1/8 of the provincial taxes and 1/3 of all local income from taxes, were given towards the schools. The public schools, which before 1900 was to be considered Christian, is allowed 100%. The separate, the Catholic school receives 80%. The private schools 0%. But did you

(Continued on page 7)

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Friday before date of issue.
Subscription price: $5.50 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

CONTRIBUTIES I

Op 20 december is aan de Vrije Universiteit de heer P. Kuijper promoveerd tot doctor in de wiskunde en natuurwetenschappen. Promoties komen zo veelvuldig voor aan een universteit, dat men er vrijwel geen aandacht meer aan schenkt, tenzij men tot de promovendus in een speciale relatie staat.

Daarom zouden wij aan de promotie van dr. Kuijper ook geen bijzonder aandacht geschonken hebben, ware het niet dat aan zijn dissertatie een stelling is toegevoegd, die onze aandacht trok. Dr. Kuijper zegt namelijk in stelling 9: "De wijze waarop men veelal — gescheiden van de kerkelijke bijdrage — aan de benodigde gelden tracht te komen voor zending en evangelisatie (en andere kerkelijke doeleinden) suggereert dat het steunen van deze arbeid niet vanzelfsprekend is. Het systeem van één — vaste vrijwillige periodieke — bijdrage van alle activiteiten tezamen verdient daarom de voorkeur."

Wat zulk een stelling te maken heeft met een promotie in de wiskunde en natuurwetenschappen weten wij ook niet. Wij zijn evenmin bij de promotie geweest. Maar dit punt kunnen we ook gevoegelijk weglaten. De nieuwe doctor geeft hier een te overwegen suggestie.

Het is ons meer opgevallen, dat vooral wanneer de jaarlijkse budget rekening van de kerk wordt gepresenteerd, men de hand ligt met bepaalde kerkelijke uitgaven. Zekere posten worden voor 100% opgevoerd, terwijl anderen voor een (soms veel lager) percentage aan de gemeente wordt gepresenteerd. Het logische in zo'n budget ontgaat ons.

Als wij lid zijn van een kerk (en dat betekent heel wat!) dan brengt dit konsekwenties mee, ook financiele. En als een aantal kerken een eenheid heeft in een denominatie en die denominatie neemt bepaalde taken terhand, dan is het ons inziens alleen maar vanzelfsprekend, dat de bekostiging daarvan door de leden wordt gedragen. Zending en evangelisatie behoren zeker tot de taak van de kerk evengoed als een pensioenfonds voor predikanten. Het is onjuist om van de één te zeggen: daar draag ik (als kerk) 100% in mee, terwijl van de ander posten kan worden gezegd: daar doe ik voor 50% (of minder) aan mee. Al het werk wat de kerk doet ligt verhoudingsgewijs voor mijn rekening, ook financieel. Een extra collectie voor dit of dat kerkelijk doel is eigenlijk een onding. Kerkelijke zaken zijn zaken van de leden van de kerk en moeten dus ook door de leden van de kerk bekostigd worden. D.F.

★ ★
★

CONTRIBUTIES II

Voor ons ligt een verslag van een penningmeester van een bepaalde classis. Welke classis dit is, doet eigenlijk niet ter zake, ook niet welke kerken deze classis omvat. Waar het ons om gaat zijn de percertages, die de verschillende kerken voor verschillende (kerkelijke) doeleinden hebben opgebracht. En deze lopen nogal uiteen. Er zijn er die 24% hebben opgebracht, anderen 31%, anderen 48%, weer anderen 69%. Dit wil dus zeggen, dat deze kerken van iedere $100 die zij moesten opbrengen, zij in feite slechts $24, of $31, of $48, of $69 hebben kunnen betalen.

Dat is eigenlijk erg laag. Nu heeft men wel gezegd, dat vooral immigrantenkerken niet gehouden zijn om de volle 100% van de quota's op te brengen, maar ook al geeft men dit gewonnen, dan nog zijn de percentages laag.

Met die kerkelijke quota's zijn we er echter niet. In de meeste plaatsen heeft men naast de kerk ook de christelijke grade-school, of zelfs de christelijke high school. Nu heeft men wel eens gezegd, dat de opbrengst voor de quota's zo laag is, omdat de mensen zoveel aan de school moeten betalen. Maar dat is niet waar. Een recent onderzoek heeft uitgewezen, dat degenen, die kinderen op de christelijke scholen hebben (herzij grade school of high school) goed en trouw aan de kerk geven.

Niettemin ook de scholen zitten met tekorten. En omdat men niet rondkomt, verhoogt men de schoolgelden tot het punt, dat de scholen haast onbetaalbaar worden en tenslotte alleen zullen kunnen worden bezocht door kinderen van "well-to-do-parents".

Alles bij elkaar genomen, zou men vragen of wij niet te hoog grijpen. Moet dit alles wel zo? Kunnen wij niet met wat minder toe? Zijn al die dingen nu heus zo dringend?

Er zijn mensen, die met deze vraag niet zoveel moeite hebben. Zij zullen u zonder aarzelen vertellen, dat het inderdaad teveel is en dat wij net zo goed met minder toe kunnen, als onze financiën niet verder reiken. En hun redenering lijkt heel niet ongezond. Er is toch een einde aan ons kunnen, ook financieel?

Laten wij nu oppassen. Inderdaad is er een einde aan ons kunnen, ook ons financiele kunnen. Maar het zou wel eens kunnen zijn, dat God ons hier tot een test brengt. Met andere woorden: God ziet nauwkeurig toe, wat onze houding tegenover de kerk en school is (wij laten andere christelijke organisaties nu even buiten beschouwing). Want noch de kerk noch de school is iets, dat iemand voor zijn liefhebberij gaande houdt. Wat wij daarin bedoelen en wat wij daarin belijden is onze GODSDIENST.

Ons werk en ons inkomen is niet iets, dat toevalligerwijze in onze schoot valt. Wij belijden toch, dat alles in dit leven ons van Zijn Vaderhand ons toekomt. Het is niet alleen van Hem, het is ook voor Hem. Het besteden van mijn geld is niet iets, dat buiten mijn geloof omgaat. God heeft alles met mijn bankboek te maken.

Bovendien leven wij, door Gods toedoen, in een christelijke "community". Wij hebben dus een band aan anderen. En als er zijn, die niet meer kunnen bijdragen voor de kerk of voor de school, dan moeten anderen, die wel meer kunnen, bijstaan. Men moet het ons niet euvel duiden, dat wij dit zeggen. Wij willen ons niet bemoeien met de financiën van anderen. Maar wij willen wel helpen de gemeenschapsgedachte levend te houden. Er zijn onder ons mensen, die een goed inkomen hebben. Er zijn onder ons ook mensen, die moeite hebben de eindjes aan elkaar te knopen. Van beide zijden moeten wij belangstelling voor elkaar hebben. Want met elkaar kunnen wij wel iets. Met elkaar kunnen wij wel zorgen, dat de kerkelijke quota's er komen en dat de school zonder zorgen zit. Dat is geen kritiek, maar dit zou toch onder ons werkelijkhed moeten zijn.

Komt God echt het eerst in ons leven? Ja? Dan moet mijn inkomen daarvan niet uitgesloten zijn. Dan moet ik eerst wegleggen, wat voor de Heer is, of dit nu kerk of school of enige andere organisatie is. Als wij het maar voor Hem wegleggen. En van wat over is, bekostigen wij alles wat wij voor het leven nodig hebben. D.F.

Only Christianity says that however hard we try we cannot make the grade.

—John R. W. Stott

Beelden van en uit NEDERLAND

★ ★

Een goed begin . . . !

Een goed begin, schrijft "De Gids", het blad van het Christelijk Nationaal Vakverbond, mededelend, dat vergeleken bij een jaar tevoren, de werkloosheid daalde met 33.000. Er zijn er nog wel een kleine 70.000, doch dit getal is niet helemaal reëel. Er bevinden zich ouderen en onvolwaardigen onder en ook spijbelaars, die liever lui dan moe zijn. De sociale voorzieningen werken ook wel eens in een verkeerde richting. De werkloosheidsuitkering is een hoog percentage van het loon. Dat betekent b.v. dat matrozen op de vissersschepen, die in het zomer-seizoen veel verdienen, nu zo'n f 175.— per week inpikken door niets te doen. Anderen incasseren de werkloosheidsuitkering en doen er 's avonds een karweitje bij. Overdag kunnen ze dan heerlijk gaan vissen.

Dit mag dan geen regel zijn, een uitzondering is het ook niet meer. Wat je dan tegenvalt is, dat de leiders van de vakbeweging blijkbaar niet de moed hebben om daar vierkant tegen in te gaan. Evenals je het weinig karaktervol vindt, dat minister Roolvink, die tot voor kort de kop van jut was, nu niet ronduit de eer wordt gegeven, die hem toekomt. Zelfs nu de Regering op zijn gezag de collectieve contracten in het metaalbedrijf heeft laten passeren, hoewel de loonstijgingen hoger waren dan wenselijk werd geacht, lees je nog inplaats van enige waardering: "Hij had eens anders moeten durven." Opstand was het geworden, zei de socialist Kloos.

Dat de werkgevers, die toe hebben gegeven, nu op de Regering afgeven, omdat die niet deze C.A.O. onverbindend verklaarde, is ook al geen voornaam standpunt. Men wilde een vrije loonpolitiek, die men nu dan heeft en daarvoor moet men dan ook de verantwoordelijkheid dragen.

Een beetje zuur klinkt het dan ook als men commentarieert: "Ontwaakt uit de feestroes (der vakcentralen) mogen ook de consequenties duidelijk worden.... Extra prijsstijging, met name in 1970 en kans op meer werkloosheid zijn niet uitgesloten. Of deze "vruchten" ook met applaus begroet en door de vakbeweging tegenover hun leden verdedigd zullen worden, wagen wij — aldus "De Werkgever" — te betwijfelen.

Ja, die vruchten!

De Nederlandse consument krijgt ze zeker niet.

De heer De Pous, voorzitter van de Sociaal-Economische Raad, heeft er in zijn Nieuwjaarsrede het zijne van gezegd.

De overbesteding dreigt en daarom is minister Witteveen er maar direct toe overgegaan om de belastingen versneld te innen. Ondanks de enorme opbrengsten van de directe en indirecte belastingen heeft onze schatkistbeheerder het nog moeilijk genoeg om de eindjes aan elkaar te knopen.

Moeilijk ook — en we stappen nu van de economie over naar de politiek — om zijn poging tot een belastingverlaging te komen, die niet meer betekent dan een inflatiecorrectie, te realiseren. Het zijn blijkbaar de A.R. fractie-leden in de Tweede Kamer, een beetje bang voor de radicalen, die het staatssocialisme met huid en haar slikken, die de boot afhouden.

De vrijheid die men aan de arbeiders gunt om hun loon te besteden, staat men aan de gewone burger niet toe.

De heer De Pous berekende, dat de overheidsbestedingen plus de sociale verzekeringen in de periode 1964—1969 stegen van 40% tot 47% van het nationale inkomen. Van de toeneming van het nationale inkomen kwam ca. 65% in de collectieve sector terecht, zodat slechts 35% voor vrije besteding beschikbaar was.

Wij worden, of we willen of niet, consequent gesocialiseerd. En dat nog wel onder een kabinet, voortgekomen en steunend op de confessionele en liberale partijen. Daarbij is de grote man uit de E.E.G., de Nederlandse socialist Sicco Mansholt, in actie om de vrije boer ook nog te verdrijven en op Russisch voorbeeld tot grote coöperatieve bedrijven te komen. Lukt dit, dan zal de Nederlandse agrarische export wel geen kwart van onze totale uitvoer meer bedragen. Rusland, China en Cuba zijn — dachten wij — op zichzelf al duidelijke bakens in zee.

In de politiek blijft het rommelen in Nederland. De Partij van de Arbeid kwam als Partij-raad bijeen, maar wist de brokken niet te lijmen. Er zijn drie groepen in deze partij: rechts, midden en links. De laatsten zijn Fidel Castro-vrienden en anti-NAVO. Dr. Vondeling, die voorzitter moet worden, sprak zich vroeger uit voor een progressieve partij in brede in, nu deed hij vrij wat water in de rode wijn.

En daarmee basta politiek.

Er is nog nieuws op ander terrein. De Christelijke Gereformeerde Kerk loopt in een niet al te snel tempo toch de Gereformeerde achterna. De vrouwelijke leden krijgen stemrecht. Gezangen werden ditmaal nog afgewezen, maar de psalmen mag men zingen naar keuze, d.w.z. die van Datheen, 1773 ondanks Remonstrantse besmetting, de nieuwe psalmberijming en al of niet rhythmisch.

Uiteraard werden daarbij zware batterijen in stelling gebracht inzake regeerambt, vrucht van de Franse revolutie en zo meer. Iets gewoner, iets minder dik, zou bij dergelijke discussies wel zo prettig zijn en waarschijnlijk naar buiten sterker indruk maken. Een goed begin, beslissing, dachten wij.

Maar de Synode heeft zich gehaast om te verklaren dat dit niet de eerste stap is naar het toelaten van de vrouw tot het bijzonder ambt. Waarom ook niet. Over tien, twintig jaar moet men toch ook iets hebben om op tafel te leggen en er over te praten.

In de Ned. Hervormde Kerk heeft de voorzitter van de Gereformeerde Bond, Ds. G. Boer uit Katwijk, de weg door de secretaris-generaal Ds. F. H. Landsman aangegeven, van de hand gewezen. Hier is het Kerk-zijn in 't geding. Vragen over verticaal en horizontaal zijn telkens aan de orde. Dr. Aalders, eens de liturgische en ietwat mystieke predikant uit de bekende Haagse wijk in de Schuitstraat, is de aanvoerder van de verontruste Hervormde predikanten, die menen, dat de moderne tijdverschijnselen het Woord Gods overwoekeren. In de jaarvergadering van "Waarheid en Eenheid" hoopt Dr. Aalders gastspreker te zijn.

Het Pastoraal Concilie in Noordwijk heeft voorzichtig maar duidelijk zich geweerd tegen de "overheersing" van Rome. Reformatorische (ketterse!) invloeden in Nederland, volgens het Vaticaan.

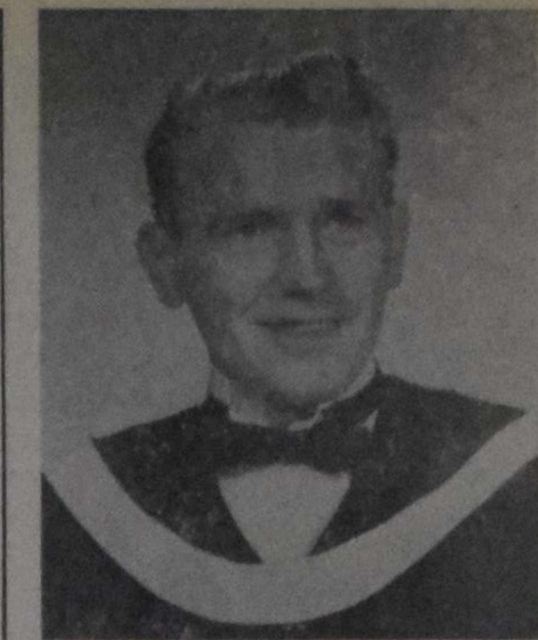
Drie markante Nederlanders zijn in het nieuwe jaar gestorven en begraven, één captain of industry, twee boeren.

De oud-president-directeur Ir. P. F. S. Otten van het Philipsconcern, schoonzoon van de stichter dr. A. F. Philips, stierf op 74-jarige leeftijd. Hij was een grote figuur, die in staat was zulk een machtig bedrijf te leiden; hij was naar het getuigenis van een vriend meer dan dat "een gever en niet een nemer van het leven."

In Friesland betreurt men het verlies van Y. K. Tamminga (Paardeboer) en F. N. Wassenaar, pioniers op het gebied van de veefokkerij en organisatie van het landbouwwezen.

"De eerste steil Calvinist, de andere steil liberaal, maar beiden met stijl," schreef de Leeuwarder Courant. Prachtig getypeerd.

Cn.

Op Woensdag 8 Januari 1969 promoveerde Dr. Gerard DeVries, zoon van Mr. en Mrs. G. DeVries van High River, Alta., tot Doctor in de theoretische mechanica aan de Universiteit van Alberta te Edmonton.

Dr. DeVries werd 18 December 1937 in Amsterdam, Holland, geboren. Hij emigreerde met zijn ouders naar Canada in August '55. Als 17-jarige jongeman met Mulo en MTS opleiding begon hij in het nieuwe land als tekenaar te werken tot September 1961. Toen vroeg hij op grond van zijn diploma's toelating tot de Universiteit aan, die verleend werd en begon hij zijn wetenschappelijke studies. In Mei 1965 verkreeg hij cum laude zijn ingenieurs diploma (Bachelor of Science). Daarna zette hij zijn studie consequent en nauwgezet voort tot ze in de goede gunst van God over hem zo prachtig bekroond werd.

Dr. DeVries is gehuwd met Ineke Wind. Ze hebben twee kinderen. Vlak voor zijn promotie kreeg de jonge doctor een benoeming tot wetenschappelijk ambtenaar voor "research work" aan de Universiteit van Calgary, Alta. De familie zal dus weldra van de eerste naar de tweede stad van Alberta gaan verhuizen.

De meeste van deze is de liefde!

Er was een nieuw gezin bij de gemeente gekomen. Jonge mensen nog. Van het goede soort, hadden wij, vrouwen onder elkaar, al spoedig uitgemaakt. Twee maal per Zondag naar de kerk, de kinderen naar de Christelijke school, enzovoort. Of het verder wel zo'n aanwinst was, betwijfelden we echter. Lies, zo heette de moeder van het gezin, had een lelijk lidteken dwars over haar gezicht, dat haar, vooral als ze lachte, een tikje een potsierlijk aanzien gaf. Ze leek wat schuw en verlegen, kortom een doetje, besloten we. Náárlingen, onmensen die we waren! We leken wel een stel meisjes uit de zevende klas die "de nieuwe" ook links laten liggen omdat haar jurk wat aan de lange kant is en haar schoenen niet naar de laatste mode zijn . . . .

Het was deze keer mijn beurt om namens onze vereniging het nieuwe gezin te gaan bezoeken en te vragen of Lies ook lid wilde worden. Omdat het midden in de zomer was, had ik deze taak een poosje uitgesteld, maar toen het nieuwe vergaderseizoen weer voor de deur stond, ben ik er op afgestapt. Ik zette mijn vriendelijkste gezicht en nam mezelf in stilte grootmoedig voor om in dit geval wat extra hartelijk te zijn en er bij Lies wat sterker dan gewoonlijk op aan te dringen om toch vooral naar onze vereniging te komen. 't Zou vast heel goed voor haar zijn, dan kwam ze er wat in. Met deze verheven gedachten vervuld, belde ik aan. Om daarna van de ene verbazing in de andere te vallen. Lies ontving me hartelijk. Ze was éven een beetje gereserveerd, maar al heel gauw had ze de situatie volkomen in handen. Binnen tien minuten geurde de koffie door het huis en terwijl zij even weg was om er voor ons allebei een kopje van in te schenken, had ik gelegenheid de inrichting van haar huiskamer te bewonderen. Dat was de moeite WEL waard. Er stonden heus de duurste meubelen niet, maar 't was zo apart, en artistiek. Het was een kamer om je in thuis te voelen maar waar toch altijd weer opnieuw iets te bewonderen zou zijn.

Lies kwam weer binnen. Het viel me voor het eerst op dat ze mooi haar had en prachtige blauwe ogen die daarnet, toen ze me binnenliet, sterk onderzoekend keken, maar nu vrolijk tintelden. Ze had zich al voorgenomen om naar de vereniging te gaan, vertelde ze, maar ze vond het heel plezierig dat ze er zo officieel voor uitgenodigd werd! In de gemeente waar ze vandaan kwamen was ze ook altijd lid geweest, de laatste twee jaar als presidente. Ik kreeg geen tijd om mijn beschaamde gedachten te verwerken want Lies vroeg alweer of er ook clubs voor haar kinderen zouden zijn, ze zagen er al met enthousiasme naar uit. Ter illustratie kwam haar zoon binnen, een stevige knaap van een jaar of dertien, vergezeld van een stuk of wat kornuiten. Ze waren, zoals het jongens van die leeftijd betaamd, hongerig en dorstig. Lies excuseerde zich en ging met hen in de aangrenzende keuken. Onwillekeurig lette ik er op of de buurjongens zich, vanwege haar misvormde gezicht, want ondanks alles was het dat toch, ook slecht op hun gemak voelden. Ik moest wel tot de conclusie komen dat daar geen sprake van was. Integendeel. Ze hadden belangrijker dingen aan hun hoofd. "Your mother bakes the best cake on the block!", ze er een met volle mond. Het werd door de anderen met overtuiging beaamd.

Een kwartier later was ik op weg naar huis, waar ik onze presidente opbelde om haar in mijn verbazing en beschaming te doen delen.

De andere dag zag ik op de kalender dat het na een week de verjaardag van mijn tante zou zijn. Ik besloot om er een reisje aan te wagen en haar met een bezoek te verrassen. We hadden, zoals altijd, heel wat om over tepraten. Ineens bedacht ik me, dat Lies en haar man en kinderen uit de gemeente waren gekomen waar tante ook bij hoorde. Zij dacht er blijkbaar óók net aan, want op hetzelfde moment vroeg ze me of ik met Lies al had kennis gemaakt. "Ja," zei ik, "ze lijkt me wel erg aardig. Alleen jammer van dat litteken." Tante keek me even nietbegrijpend aan. "Oh dat," zei ze toen, "wil je wel geloven dat ik dat al niet eens meer zag! Haar ogen vond ik veel meer de moeite waard. Bovendien is het een schat van een meid," voegde ze er nog een beetje onlogisch aan toe. "Als je eens wist hoe verdienstelijk ze zich hier gemaakt heeft, dan zou je begrijpen dat hun vertrek voor veel mensen een heel gemis betekende. Ze was presidente van de vrouwenvereniging, leidster van de meisjesclub, haar huis stond bekend als een zoete inval voor groot en klein, vaak paste ze op andermans kinderen en ga zo maar door."

Het was of ik links en rechts om mijn oren geslagen werd. Dat was dus het doetje waar wij haar met ons allen voor versleten hadden!

"Ik heb haar trouwens van jongsaf gekend," ging tante verder. "Ze kwam bij ons van het dorp. Ik kan je dus ook vertellen hoe ze aan dat litteken komt. Ben je geinteresseerd?" Ik knikte.

"Ze zal een meisje van een jaar of negentien geweest zijn," begon tante haar relaas. "Het was een vrolijke Frans, vriendinnen had ze bij de vleet en ze was ook al verloofd. Op een nacht brak er brand uit bij de buren. Toen ze allemaal in hun nachtgoed op het grasveld stonden, werd het jongste zoontje van vier vermist. De moeder was hysterisch, de vader werd er door de buurlui van weerhouden om het brandende huis weer binnen te gaan. Opeens klonk er een luid gerinkel en vóór de ontzette toeschouwers beseften wat er gebeurde, had de ontreddende moeder haar vermiste kind in de armen. De brandweerlieden bogen zich over een stille figuur die vlak tegen het huis op de grond lag. Het was Lies. Ze was door de rook bedwelmd geworden en met de redding in zicht met haar kostbare last in de armen tegen de glazen tuindeuren gevallen. Het kleine joch had een paar flinke snijwonden aan zijn armen wat nu een paar dagen voor hem alleen nog maar heel interressant was. Toen Lies bijkwam in het ziekenhuis, was haar gezicht voorgoed geschonden. De burgemeester kwam haar persoonlijk opzoeken om haar voor haar moedige daad te prijzen en haar namens het gemeentebestuur met een aandenken te bedanken. Haar foto kwam in de krant, er was geen ruimte voor alle bloemstukken in haar kamer en de overgelukkige en ontroerend dankbare ouders van de kleine Klaas bezochten haar dagelijks. Maar daarme verdween die verschrikkelijke vurige streep niet van haar gezicht en daarmee had ze ook haar verloofde niet terug, die heel kort na dit gebeuren naar Afrika emigreerde, zonder met Lies ook nog maar over een trouwdag te reppen."

. . Ik zat verwoed met mijn ogen te knipperen, maar tante ging rustig verder: "De man die ze nu heeft, is een reuze kerel. Achteraf weet ik dat hij in stilte al een hele poos op Lies verliefd was, maar die andere jongen was hem vóór geweest. Het heeft nog een hele tijd geduurd eer hij Lies voor zich gewonnen had. Toen ze trouwden was de kerk stampvol en iedereen betreurde het dat ze besloten hadden om te emigreren." Tante zweeg.

Ik dacht aan Lies en aan mijn kennissen en vriendinnen. Wat hadden we ons schromelijk vergist. Erger nog, wat hadden we ons misdragen! Een inleiding over Een Corinthe Dertien binnenkort, zou geen overbodige weelde zijn!

Linda.

DE STENEN BRUID

door M. Van Nuis-Zuidema

(32)

Tom merkt meteen z'n flater en zou z'n tong wel af willen bijten. Dwaas, is het enige woord dat hij voor zichzelf weet te bedenken. Hij laat Lies beduusd achter met als enig excuus: "Neem me maar niet kwalijk, ik bedoelde ook niets. Een beetje druk vanmorgen."

Eenmaal op de verkeersweg laat hij de jongens rustig hun gang gaan als ze elkaar van de achterbank proberen te duwen en langs al het voorbijrazende verkeer heen vinden z'n ogen steeds opnieuw het wandelpad achter de bomen. De dag is vol zon begonnen, het zou dus weer blauw en geel kunnen zijn.

Maar nee, nergens ziet hij de even opwippende zwierige rok... En dan .... even voor het schoolhek .... daar ontdekt hij haar. In het geel en ook in het blauw.

Afremmend om zich tijd te gunnen, zegt Tom hardop: "Ha, ha, lachte de graaf." Het is een gevleugeld woord bij hen geworden, afkomstig uit een of ander oud verhaaltje, maar ditmaal vol betekenis.

Woutjes blauwe ogen zien aandachtig naar ooms gezicht.

De wagen staat. Net iets voorbij juf. En zij is al opmerkzaam geworden door het getik tegen het glas en het geschreeuw en geroep van de jongetjes, die ditmaal door niemand worden verboden. Haar hand zwaait omhoog. Haar stem zingt: "Dag!"

Er is iets door Toms brein gevlogen, juist in die ogenblikken van afremmen en stoppen.

"Ja, die mop zullen we hebben," schalt z'n stem door de kleine ruimtje en in die paar woorden heeft hij z'n ongedwongen houding hervonden en nog voor Woutje en Willi eruit zijn, staat hij zelf in het grint naast de auto. Een grote forse persoon, die al tot man is gerijpt, met wat scherpe trekken, die nu zijn verzacht.

"De Ronde," stelt hij zichzelf aan Ellewien voor, met een speels en tevens triomfantelijk en beschuttend gevoel van het vaderschap over de jongens, dat hij zichzelf zo juist heeft aangemeten.

De kinderen blijven bij dit onverwachts officiële wat aarzelend staan, als Ellewien ook haar naam heeft genoemd en met een tegenlach haar hand in die van Tom legt. Open en onbevangen ziet ze hem aan, precies zoals hij zich dat zoëven gewenst had.

"Ja, we hebben thuis al zoveel over de nieuwe juf gehoord! Enfin, u weet dat zelf, vooral in het eerste leerjaar is voor de kinderen wet, al wat juf zegt en beweert."

Dan wat plagend, zich heel zeker voelend in z'n geroofd vaderschap, voegt hij eraan toe: "U hebt autoritair gezag, juffrouw, u kunt die bengels maken en breken."

Willi, al lang getrokken door het spel van de andere kinderen, is weggehuppeld, het schoolplein op. Woutje, met zijn onschuldig gezichtje, staat nog opzij, tussen hen in. Eén woord van hem .... denkt Tom.

"Maar ik beperk het toch heus tot de school," kleineert Ellewien haar invloed op de kinderen.

"Tot op zekere hoogte. Of nee, in geen enkel opzicht is dat zo. Denk maar niet, dat wij één woord van u hoeven aan te vallen; dan staan ze op de bres. Er zijn dingen, die vader en moeder absoluut niet goed meer doen. Juf doet immers zo en juf zegt zo en daarmee wordt met een medelijdend lachje van die apen alle kennis van vader en moeder als onaanvaardbaar opzij geschoven."

Ellewien voelt een genoeglijk plaaglust in zich opkomen. Het straalt haar ogen uit. Ze recht zich parmantig. "En je dan in te denken, dat mijn gezag nog maar nauwelijks een paar weken voor hen geldt, en dat van u al ruim zes jaar .... ik voel me!" Haar hoofd knikt in de richting van het plein, waar Woutje nu ook is verdwenen. "En ik kan me indenken dat u jaloers bent." Ellewiens ogen twinkelen, maar Tom heeft opeens genoeg van het onderwerp.

"Ja, het is zwaar, als die apen je afvallen terwille van juf, maar .... bevalt het u hier?"

Er verandert op slag iets in Ellewien, want op de achtergrond van haar denken woelt en deint, nog vaag als in een mist, toch al het verraderlijke water.

Toms aandachtige blik merkt die verandering, waarvan hij de reden niet kan vermoeden.

Toch ziet hij haar gezicht weer opklaren als ze zegt: "Het bevalt me hier zo goed, als mogelijk is!"

Tom schatert. "Wat een diplomatiek antwoord. Ik voor mij geloof, dat u uw roeping bent misgelopen door hier in die school te gaan staan!"

Dan dringt de tijd hem. Z'n hand steekt hij naar haar uit. "Prettige dag met die ondeugden!"

Die morgen zingt er iets in Ellewien om de dag die zó begon. En Tom trommelt met zijn hand en op het stuur. Nu niet in ongeduld om de trage groenteboer.

"Als ze dit ontdekt! Als ze dit ontdekt Maar... ze is de moeite waard!"

Er gaan dagen voorbij, dat de jongetjes, misschien wel het meest tot Toms spijt, lopend naar school moeten, maar dan op een morgen is daar weer de claxon voor de deur.

"Instappen maar!" commandeert Tom, zodra er een gezicht om de voordeur piept. "En vlug wat!"

Binnen haast Lies zich voor de laatste inspectie, waar ze haar echter nauwelijks tijd voor gunnen. Ze ziet hoe die vier kleine voetjes zich haasten om van haar weg te komen. Het geeft haar, als wel vaker, een gevoel van wrevel, dat ze nuchter van zich af moet schudden. Zo is het leven nu eenmaal.

Je koestert ze in je schoot en als ze nog geen vier zijn bedelen ze al om bij je weg te mogen naar de kleuterschool en zo gaan ze maar verder uit je leven. Eigenlijk is het van de geboorte af één loslaten. Ze staat erover te mijmeren in de kamer en automatisch zwaait haar hand de wegrijdende auto na. Dan ziet ze haar eigen moeder in het stilgeworden huis. Acht kinderen heeft ze stuk voor stuk los moeten laten om hen het eigen leven in te laten gaan. En toch, denkt ze, en er komt iets warms in haar, toch blijft dat huis en toch blijven vader en moeder nog het middelpunt en soms voor elk van de kinderen een uitwijkplaats en een rustpunt.

Wat zeur ik, denkt ze en veerkrachtig gaat ze terug naar de huiskamer, waar twee meisjes van drie en vier haar aandacht vragen. Boven in de wieg wacht de baby.

En in de auto peinst de man achter het stuur, hoe hij z'n neven ongemerkt kan uithoren.

"We zijn laat vanmorgen, jongens!"

"Nietwaar!" juicht Willi. Woutje blijft ernstig zitten. Hij denkt erover na, dat het nog niet eens tijd was om lopend te gaan. Maar als oom het nu zegt?

"Wat zal juf brommen, als jullie niet op tijd zijn!"

Willi schudt resoluut z'n hoofd.

"Nee!"

"Bromt ze nooit?"

"O nee!"

Woutje kijkt naar buiten, waar nog meer kinderen lopen.

"Als je te laat komt ...." is zijn langzaam commentaar.

"Nou, wat dan?"

"Dan bromt ze wel een beetje!"

"O ja?"

Willi laat zich met een harde smak terugvallen op de bank. "Maar we komen nooit te laat," zegt hij vastberaden. "Nu ook niet!" Hij ziet nog kinderen lopen en heel de situatie op straat zegt hem, dat ze vroeg genoeg zijn.

"Houdt juf dan zoveel van jullie, dat ze anders nooit bromt?" waagt Tom een verder stapje.

Woutje knikt heftig met z'n hoofd en Willi laat zich hangen over de lege leuning naast Tom.

"Natuurlijk," beslist hij. "Ze is toch juf!"

Tom glimlacht voor zich heen. Ja, ja, ze is toch juf. En dat houdt voor die snaken alles in. Zie je wel. Ze is toch juf. Wat wil je dan nog meer.

Maar .... peinst hij en "rang" schieten de auto's rakelings langs hen heen .... ze is ook nog wat anders. En dan werken z'n gedachten weer in de richting, waarheen hij het gesprek wil hebben.

"Houdt ze ook van kleine kindertje?" hoort hij z'n eigen stem een beetje flemend.

Willi weet hierop zo geen antwoord, maar Woutje knikt bevestigend. Zo goed denkt hij juf wel te kennen.

"Natuurlijk!"

"En heeft juf de baby al gezien?"

"Nee!"

"Nou, dat is ook niet aardig van jullie."

"O," komt Willi nu wijs, "maar baby's kunnen ook niet naar school?" Zijn stem klinkt of juf het grootste onrecht is aangedaan.

"Juf weet niet eens waar we wonen."

Hij komt nu vlak tegen Tom aanhangen. "Maar juf vindt baby's toch lief, hoor."

"Ja, natuurlijk ...." Tom aarzelt, eer hij zich helemaal prijsgeeft, maar dan waagt hij de laatste sprong, zichzelf overtuigend, dat hij bij die twee toch geen rol speelt. Dat juf alleen de gevierde is waar ze thuis over praten. Dat ze hem best buiten beschouwing zullen laten.

"Dan weet ik iets. Jullie moeten om vier uur aan mamma vragen, of juf naar de baby mag komen kijken. Maar dan moeten jullie het pas morgen aan juf vertellen. Dan blijft het een verrassing voor haar."

"Ja! Ja!" Zelfs Woutje springt op en neer en als de wagen bij het schoolhek stopt zijn ze er nog niet over uitgepraat, hoe ze de dekentjes voor juf zullen optillen, dat juf baby maar goed kan zien en dat baby dan ook even z'n oogjes open moet doen.

De kinderstemmetjes boven in de kamers, waar de dichtgetrokken overgordijnen het laatste daglicht temperen, zijn verstild. Met een paar kleertjes in haar hand, waar een kleinigheid aan versteld moet worden en een vrolijke lach om haar mond, gaat Lies de trap af.

Voor zich ziet ze nog de frisgewassen snuitjes van haar jongens, als ze beneden de sleutel in het slot hoort steken. Zou dat?

Ja, het is Henk.

Lies snelt hem tegemoet. "Wat ben je heerlijk vroeg. Je hebt toch al gegeten, hoop ik?"

"En jullie zeker niets overgelaten? Maak je geen zorgen hoor, ik heb onderweg m'n kostje al opgehaald." Hij slaat z'n arm om haar heen voor een kus.

(Wordt vervolgd.)

CANADIAN EVANGELICALS AND THEOLOGICAL DIALOGUE

(The Evangelical Theological Society of Canada)

From everywhere, we hear about changes which are taking place in our modern society. The changes are so rapid today that they do not register with us too strongly. We are becoming used to upheavals in the structure of society and fantastic scientific achievements.

Changes are also taken place in the church. In our day, we are witnessing a re-alignment of theological factions with many denominations, which will have a fast reacting impact. On the one hand, you see an influential number of liberals drawing together in an ecumenical movement which erases denominational lines. The church's role is socio-political. God's kingdom must be realized upon earth as man can no longer be concerned about heaven. Humanism wrapped in a Christian cloak is the main message. On the other hand, evangelicals are re-aligning themselves, as many are being forced to leave denominations which have adopted humanism and rejected the infallibility of the Scriptures. You see this happening in the United Church of Canada and the Anglican Church. More and more evangelicals are leaving in favour of evangelical orientated denominations.

We are living in difficult but also exciting times if we grasp the God given opportunity which we have in this nation. Though the liberals are quite vocal, there is a resurgence of evangelical theology. Today, there is an evangelical reply to the critical trends of our age. This reply is not merely one of simple and naive negation. No! There are Canadian evangelical scholars of high calibre, who make positive and worthwhile contributions to the field of theology. There are scholars in Canada, who have not succumbed to subjectivism, who deplore demythologizing as only a modern revival of unbelief of the ancient gnostic type. One of the interesting developments on the Canadian scene in recent years was the founding of the Evangelical Theological Society of Canada, which is identical to her sister organization the Evangelical Theological Society in the United States.

What is the Evangelical Theological Society? It is a society composed of scholars who profess adherence to an inerrant Scripture. The creedal statement is simple, but fundamental and the sole condition for membership, "The Bible alone and the Bible in its entirety is the Word of God written, and therefore inerrant in the autographs." All society members are fully aware that this doctrinal statement controls all other doctrines of the Christian faith. Though members are from different denominations, they have thus one common bond in the common belief in the Bible as the inerrant, inspired Word of God. This common bond provides a wonderful basis for discussion and promotes fellowship for scholars who are convinced of the inadequacy of non-evangelical views. The Evangelical Theological Society tries to meet a need in our current situation. Canadian evangelicals have a strategic opportunity to contribute to the contemporary theological dialogue.

The dialogue between evangelical Christians in Canada is not yet as it should be. There is a lack of communication among evangelicals. And, Reformed Christians are not too busily engaged trying to overcome this problem. Scanning the articles we read in Reformed papers and journals, you find that we are speaking to each other and neglect to speak to others. It is time that we sit down with other evangelical Christians and discuss the common difficulties we are facing. A meaningful dialogue can be developed. In such a dialogue we will be surprised what we can learn from and give to ou Canadian brethren in Christ. We need each other as never before as we are faced with a rapid secularization of society.

If we believe that God has blessed us with a rich theological background and understanding of Scripture, then we cannot keep ourselves boxed in but the box must be opened to the outside world. And, in the Evangelical Theological Society a rewarding opportunity is given for a fruitful and positive dialogue on a high level. The sister organization in the U.S. proves this. The Evangelical Theological Society in the U.S. has had as its president in 1949, the founding year, Clarence Bouma of Calvin Seminary, and in 1957, Ned Stonehouse of Westminster Seminary. Thus Reformed participation in the U.S. has been appreciated and sought for.

The Evangelical Theological Society in Canada is still rather small. The main strength is in Eastern Canada. A Western branch of the society has failed to materialize due to insufficient interest displayed. Though, Dr. Samuel Stoesez of Canadian Bible College, in conjunction with Dr. Kenneth Hanna of Winnipeg Bible College, and Rev. Victor of Mennonite Brethren Bible College worked hard for it and scheduled a meeting in May of 1968 with the hope of seeing such a Western regional founded.

The Evangelical Theological Society of Canada approached last December her sister organization in the U.S. with the inquiry of the feasibility of becoming a regional section instead of remaining an autonomous body. Some of the members desire to remain independent of the U.S.A., but others feel that they would be strengthened by officially joining the larger sister organization.

Who can become members of the Evangelical Theological Society? Anyone with a D.Th., M.Th., or its equivalent and who subscribes to the doctrinal basis is eligible for full membership. Interested evangelicals without M.Th., or its equivalent may apply for associate membership, but have no voting rights. Evangelicals attending schools of college level or above may become student associates.

On May 26th, the annual meeting will be held at the Ontario Bible College, 16 Spadina Road, Toronto 4, Ont. I am sure that it would be worthwhile for Reformed ministers to attend this meeting. For further information, please write Rev. Robert B. Strimple, B.A., M.Th., President of the Theological Society of Canada, 16 Spadina Road, Toronto 4, Ont.

Rev. J. D. Tangelder

NIEUWE IMPULSEN VOOR SAMENWERKING VRIJE UNIVERSITEIT EN UNIVERSITE LIBRE DU CONGO

De samenwerking tussen de Congolese Université Libre te Kisangani en de Vrije Universiteit te Amsterdam komt steeds meer op gang. Zoals bekend gaan van tijd tot tijd VU-docenten naar de Congo om daar voor kortere perioden zgn. blok-cursussen te geven. Dit geschiedt met name ten behoeve van die vakken die aan de U.L.C. erg onderbezet zijn.

Thans is in deze samenwerking een nieuw element ingebracht: de subfaculteit der scheikunde van de Vrije Universiteit zal actief deelnemen aan de opbouw van een volwaardige opleiding in de scheikunde aan de U.L.C.; men zal voornamelijk personele hulp bieden.

Om tot een nadere precisering van een overeenkomst hieromtrent te komen is een delegatie van de V.U. naar Congo vertrokken. De V.U. stelt zich voor docenten aan te trekken die een contract voor langere tijd met de U.L.C. aangaan.

Het is niet onmogelijk dat in de toekomst een bredere samenwerking tot stand komt: er wordt aan gedacht ook andere onderdelen van de faculteit der wiskunde en natuurwetenschappen op gelijke wijze helpen bij de uitbouw van de "Faculté des Sciences Naturelles" der U.L.C.

Het bezoek van de V.U.-delegatie valt samen met de viering van het eerste lustrum der U.L.C.; tevens wordt in de betreffende periode de nieuw benoemde rector te Kisangani, dr. Louis Molet (afkomstig uit Frankrijk) in zijn ambt geïnstalleerd. Prof. Bickelhaupt zal daarbij de Vrije Universiteit officieel vertegenwoordigen.

DE OORSPRONKELIJKE BEWONERS VAN CANADA

door F. J. TERRENCE

•

De Carrier, Tsetsaut en Tahltan-Indianen

(Can. Scene) — De Carrier-Indianen die zo werden genoemd vanwege het vreemde gebruik waarbij de vrouwen de beenderen van hun overleden echtgenoten op de rug droegen, woonden ten noorden van het gebied waar de Chilcotin-Indianen woonden. De gebruiken van deze stam kwamen erg overeen met die van de kust-stammen, zoals bijvoorbeeld de verdeling tussen edelen, slaven en anderen. Er bestonden verschillende zogenaamde clans, waarvan ieder zijn eigen kentekens en gewoonten had. Ook de "potlatch", een manier van feestvieren die ook onder deze Indianen populair was, kwam van de kust-stammen. Dergelijke feesten werden voor alle mogelijke gelegenheden gevierd, zoals de bouw van een huis, een huwelijk, een begrafenis, de terugkeer van zegevierende krijgers, e.d. Hoewel zij geloofden in een grote "sky god", bepaalden zij zich tot over het algemeen meer tot bovennatuurlijke geesten die zich volgens hen onder zich bewogen en die zij trachten te beinvloeden met rituelen en dansen.

Er zijn thans nog ongeveer 2000 Carrier Indianen over van het oorspronkelijke aantal van ongeveer 8000, en de meesten houden zich bezig met landbouw op eenvoudige schaal. Zij hebben zich niet kunnen aanpassen aan de levensgewoonten van de blanken en nemen langzaam af in getal.

Er zijn nooit veel Tsetsaut-Indianen geweest en zelfs in hun glorietijd waren er niet meer dan ongeveer 500. Zij woonden in de buurt van de Portland Inlet en bij de Skeena en Nass Rivier. Zij bestonden voornamelijk van vis en marmottenvlees. Zij woonden in hutten waarvan het dak en de wanden van berkenbast gemaakt werden. Hun kano's maakten zij van cederhout; zij kookten in bakken die van berkenbast of geweven dennewortels waren gemaakt. Zij hadden vaak onenigheid met omliggende stammen en beschouwden de Tlinkit en Tsimshian-Indianen bij de Nass Rivier als hun dodelijke vijanden.

De Tahltan-Indianen woonden aan de mond van de Stikine Rivier en verder landinwaarts en leken veel op de Carrier-Indianen wat hun levensgewoonten betreft. Er was wild gedierte in overvloed in hun gebied. 's Winters jaagden zij en 's zomers was er vis te over als de grote scholen zalm voorbij kwamen, die jaarlijks de Stikine Rivier afkwamen. Er waren niet veel bossen in hun woongebied; er werden slechts weinig berken kano's gemaakt en zij woonden in hutten die werden gebouwd met palen die met berkenbast, takken en klei werden gedekt.

Om hun lichamen bestand te maken tegen de ruwheid van de jacht en oorlog sloegen de mannen elkander met zwepen die van wilgentakken waren gemaakt, om vervolgens volkomen naakt in de sneeuw te duiken of in een ijskoude stroom. Hun wapens bestonden uit pijl en boog, messen en speren.

Zij dreven veel handel met de Tlinkit stam, van wie zij visolie voor kaarsen betrokken, zalm olie, schelpen als siervoorwerpen, stenen bijlen, manden en andere artikelen. De stam was in zes groepen verdeeld, waarvan iedere groep een eigen jachtterein had. Ook zij verdeelden de stamgenoten in edelen, slaven en anderen. De bruid werd aangekocht door de ouders van de bruidegom, nadat de toekomstige bruidegom verscheidene maanden bij zijn aanstaande schoonouders in huis was geweest. De Tahltan-Indianen cremeerden hun hoofden en geloofden in wederopstanding. Hun aantal neemt steeds af. Er zijn nu nog slechts een kleine drie honderd over, waarvan de meesten niet goed kunnen wennen aan de twintigste eeuw condities.

He who has not Christmas in his heart will never find it under a tree.

—Roy L. Smith

Foster children - do they really belong ?

When a family decides to open their home to a foster child, they should be aware of two things: that they take in a child with a different background than their own family and that they bring that child not only in their own home, but also in their circle of relatives and friends, and in their congregation. And although it is strictly a family affair, the influence of relatives and friends should not be underestimated. For if a foster child feels himself at home with his foster family, but is not accepted by this family's friends and relatives, it really could be hard on both the child and the foster family.

And why is it that this happens? When parents feel that it is their God-given task to take in one or more foster children, they place themselves in a more or less difficult position. Relatives and friends talk about it, warn the parents against disappointments, they give their opinions and advice, which is not asked for. They can not understand why that family does such a thing, to get themselves "stuck" with a child of a different colour, a physically handicapped or mentally retarded child. Whether they have children themselves or not, a lot of people can not understand how other people can love a "child like that" so dearly, while often they have to go through a lot of trouble for it.

For trouble they are in for, if they take in a permanent foster child, a Crown-ward of the Children's Aid Society. There is almost always something wrong with these children. Either they come from broken homes and have gone through many things we do not even know that they exist, or they are physically or mentally handicapped themselves. And this does not make things easier.

But although friends and relatives can not understand the love for these children, their attitude towards the foster family and child involved can cause much trouble and heart-break and make foster parents feel alone. For they cannot talk with their friends about the problems the foster child has, the difficulties it causes them, for the first thing they say is: "Didn't we tell you?" or, if they do not say it, their entire attitude makes it clear. There are indeed a very few people you can talk with when it comes down to it. So the foster parents are forced to keep things to themselves. Hardly anyone ever remembers a foster child's birthday, even after many years. The foster parent and brothers and sisters regard the child as a real brother or sister, but often other people spoil a lot by their attitude. If they ever asked about him, they talk about "that child" and it seems, that the child is never really accepted in the circle of friends and relatives.

If people would only stop and think! If their relatives or friends have the courage to take in a homeless child, the least they could do is accept it in to their circle too and hinder them not. This child also has a soul to lose. Who are we to decide if a child belongs or not. If God Himself places a certain child in a certain family and those parents say simply, "Yes, Lord", they only do their duty. But they are bound to experience a certain loneliness. For if people do not understand, they often criticise and that can hurt deeply.

And what about the Church, the congregation? Are they accepted there? Very seldom these children are mentioned in prayer. Do they not need our prayers? They most certainly do and so do their foster parents. Why is it then, that a consistory or a minister seldom seems to be aware of the needs among this group of parents? Does a minister ever visit these children in his Church, or for that matter, the elders? Another point, and not the lightest one, is the Baptism. No matter how many years the child is in his foster home, it ought *not* to be baptized.

Of course the Church has to take a stand in those matters, and that is good. Still, if a permanent foster child, reared in "the aforesaid doctrine" just as well as the other children in this family, but may not be baptized, does it belong then? If they belong to, say a Christian Reformed family, do they not belong to the Christian Reformed Church? For their names are not written in any church book. Has the Church the right to exclude a child from the Church? Maybe there will never be an answer to those questions, but if we ask: "Does a foster child belong?" we may say, "Yes, they do belong". For God, Who is higher than Synods, Churches and consistories, has placed that child in that Christian Reformed home. And the parents may trust and belief that this handicapped child is His chosen child for:

"God will Himself confirm them
with His blessing,
and on the roll of nations He
will count
all these, as born on Zion's holy
mount
In many tongues one God, one
faith confessing."

—Ps. H. 165:4

G.W.V.

DROOM ?

Ik kon vannacht niet slapen en ik lag
Zo tussen waken in en dromen
Toen ik het zag,
Vaag en ver, steeds nader komen,
Glimlachend, een gelaat, ik wist nog niet van wie.
Het schoof naar voren, langzaam, zag mij aan en . . . .
Ik was het zelf, mijn beeld, zoals ik 't in de spiegel zie,
Gelukkig lachend, blij. Ik zag mij staan en
Meteen omsloten werd ik door een grote schare.
Ik wist, hóe kan ik niet verklaren,
Dit waren zaligen, want zalig voelde ik mij,
In Christus' tegenwoordigheid.
Ik zag Hem niet, toch was Hij zeer nabij.
En samen stonden wij, doorstroomd van dankbaarheid.
Ook wisten wij dat van elkander.
Was dit een droom? Dan was hij schoon als nooit een ander.

Ik meende, dat ik wakker was en dacht:
Is 't uur van scheiden reeds gekomen,
Word ik verwacht?
Wordt mij verklaard bij wakend dromen,
Dat ik mij moet bereiden voor de laatste tocht?
Toen dacht ik aan mijn man en onze kinderen.
"Ik kan niet heengaan, nog niet", meende ik en ik zocht
Naar hulp, iets moest dit toch verhinderen.
Ik vroeg: "Moet ik nú gaan, mijn God, roept Gij mij heden?"
Toen daalde in mij een grote vrede,
Want dit gevoelde ik eensklaps nu zo vast, volstrekt en diep,
Wijl zeker van Zijn zorg en macht:
Wanneer mijn God het was en Hij mij riep,
Dan zou ik haastig gaan, nog aanstonds, deze nacht,
Want goed zou alles zijn, volkomen.
Was dit een droom? Zo zou ik dikwijls willen dromen.

H. A. ten Hove-van Raalte.

C.M.C.B.

Tengevolge van de grote afstanden en werkomstandigheden zijn er velen die het vrijwel onmogelijk vinden om contact te leggen, die op een huwelijk kunnen uitlopen. Een aantal leden van de Christian Reformed Church in Southern Ontario die op diverse manieren met dit probleem in aanraking waren gekomen, hebben ongeveer twee jaar geleden een organisatie opgericht — The Christian Marriage Contact Bureau — die tot doel heeft contacten mogelijk te maken tussen ongetrouwden, weduwes of weduwnaren. Dit is geen huwelijksbureau in de gewone betekenis van het woord, aangezien het Bureau geen advies geeft wie geschikt zou kunnen zijn voor wie; ongeveer elke drie maanden krijgen alle leden een lijst van personen (zonder namen) van het andere geslacht met een korte levensbeschrijving van die personen. Of er dan contact gelegd wordt hangt geheel af van het initiatief van de lezers.

De Executive Board van dit Bureau, dat alle verzoeken en aanmeldingen onder absolute geheimhouding behandelt, bestaat uit ter zake kundige leden die dit werk geheel gratis doen.

Een ieder, die gaarne meer over dit werk wil horen of die graag lid wil worden kan een brochure aanvragen bij de

C.M.C.B.
Box 154, Station R,
Toronto 17, Ontario.

THE WORLD AROUND US

The Johnson era in retrospect

Sometimes during the 1968 presidential campaign the President of the U.S. talked about the large number of bills that were passed during his administration: 60 education bills, 40 medical-care bills, 300 conservation bills, plus a whole number of other bills not so directly concerned with the welfare of the American people. There has indeed been great activity under Johnson in the legislative field; not that all the legislation was desirable or useful, but a great deal was done in an attempt to make America a better place to live. Most of the legislation that was passed will no doubt remain on the books. The change in administration is not so great that Nixon will scrap much of the legislation that Johnson passed. This did not happen when Eisenhower took over from Truman, nor when Kennedy took over from Eisenhower. This, of course, does not mean that all the programs will be pushed to the maximum extent possible. But since this was not the case under Johnson either, there will be little that changes.

The Great Society today has paled noticeably from the glowing image that was painted by Johnson when he first conceived the idea. Poverty has not been ended; slums are still only too visible; taxes have not gone down, and urban renewal projects are running behind schedule or are stalled in miles of red tape. Still, a number of things have been accomplished, and this should be recognized. One of the most important developments has been that it is now accepted without question that the government is responsible for creating opportunities, and improving the environment and nature of society. This concept was not yet accepted under Eisenhower, and not even thought of under Truman. The government has not reached its objective under Johnson, but at least there should be less bickering now over the role of government, and more discussion over whether this or that particular program is indeed the proper one for the function it was designed for.

The first burst of Johnson inspired legislation in 1964 did little more than implement the programs conceived and initiated by Kennedy: the tax cut, Medicare and the Civil Rights Bill of 1964 were all in the planning stage when Kennedy was assassinated. From here on in, though, Johnson's programs came into their own. Unfortunately the 1966 elections cut into his democratic majority in Congress, and by that time the nation became more and more involved in the war. The summer of 1967 exploded with riots and racial unrest. The high cost of the war forced Johnson to raise taxes, while the high debt, and increasing inflation caused other financial difficulties. All this caused the President to go into a sort of retreat, from which he did not really emerge until this year, once the election campaign was well underway, and the bombing halt and peace negotiations in Paris had started.

The most inmportant aspect of all the legislation concerned with implementing the Great Society was that which was concerned with "poverty", as opposed to those concerned with jobs, health, housing, etc.... Much of this program was conservative and tackled the difficulty in the established manner: watch and train them and they would lift themselves out of poverty. The Community Action Program, however, was much more than this; it tried to get to the problem in a radical new way. The idea was that ghetto leaders, civil servants and elected politicians would come together, discuss the urgent problems, find solutions, or attempt to find solutions, and with the financial help from the federal government implement their ideas. The idea behind Community Action was that it would not be a hard and fast program laid down by the federal government with clear limitations of duties and the money allotted to it. It was to be a grass root action, whereby those living in poverty could get involved. The program ran into difficulties because few people knew exactly what was expected from them. Some of the less enlightened mayors of some of the cities asked Congress to tighten the purse strings because they were afraid that the emerging ghetto leaders would gain too much power. Some members in Congress wanted a return to clear-cut programs with clear-cut lines of control from Washington. In the public mind the program was associated as being only for Negroes, and when the riots started, the program was giving the blame and consequently cut.

These difficulties cannot be blamed on Johnson, although it may have helped if he had been a little less rethorical and more practical in explaining to the nation just what he was expecting from his poverty programs. The President also ran into a difference of opinion with the head of the poverty program, Sargent Shriver. He wanted more money for the poor and less for Vietnam, but the President felt this could not be done. By 1967 the President had largely withdrawn himself from the many programs and seemed to worry more about the war in Vietnam. The result is that few, if any of the many ideas implemented are bearing fruit today. Part of this can be blamed on the war, but Johnson must also shoulder some of the blame for trying to do too much too fast, without the proper groundwork that is so necessary when such large programs are being implemented.

But again, if the specific programs have not borne the fruit they may have borne, the general idea they have put forward is now accepted by Democrats as well as Repubicans. Local and federal governments will not ignore the poor's view anymore: they dare not. America has become convinced that the poor are a complex problem, and that new and complex patterns can only solve them. The old icea of just giving money to the poor is now discarded as inefficient and only perpetuating the difficulties. Also the medical, legal and educational professions have begun to think about the problem. Whereas before they left the difficulty to be solved by the various governments or aid societies, they have now come to realize that what goes on in their country is their concern also. If they wish to live in a better America, they better get to work and use the special skills that they have, or eventually their word will be destroyed by riots and unrest.

The same is true for the businessmen. Under Johnson's direction they have formed the National Alliance of Businessmen with object to find work for the "hard-core" unemployed. In less than one year, the organization claims that it has found jobs for 60,000 people who fall into that category and that virtually all of those for whom employment was found still retain their job now. Housing, of course, has been a matter of complaint for the past 30 years, and here also attempts have been made to ameliorate the situation. In 1965 the first rent supplements appeared, and in 1968 the Housing and Urban Development Act pledged that six million houses for low and moderate incomes would be built within a decade. The Model City law of 1966 tries to entice the cities, through increased federal awards, to make a serious and concerted physical and social attack on entire neighbourhoods. The idea is that whole districts could either be renovated or cleared to make room for shopping plazas or new housing develop. ments, but always with the understanding that new and better houses would be provided for those who had to give up their old ones.

In retrospect, then, Johnson seems to have made his mark upon his country — as least as far as domestic policy is concerned. Not all the ideas were his own; some had been initiated by Kennedy, others are extensions from the New Deal under Roosevelt. Undoubtedly Johnson would have achieved more if he had implemented less programs and followed them up more intensively. He would also have been more successful if he had integrated his programs more, so that there would have been competition for money and support from local officials for this or that program. Although many of the programs have failed, or not come up to their potentiality, and many more are likely to fail under the new administration, he at least pointed the way which America should go. Reduced to its simplest form, the message states that government should try to help who are in no position to help themselves, and that all Americans should help their neighbour as far as their ability and his need demands it.

J. J. Bout.

Let's Play Chess

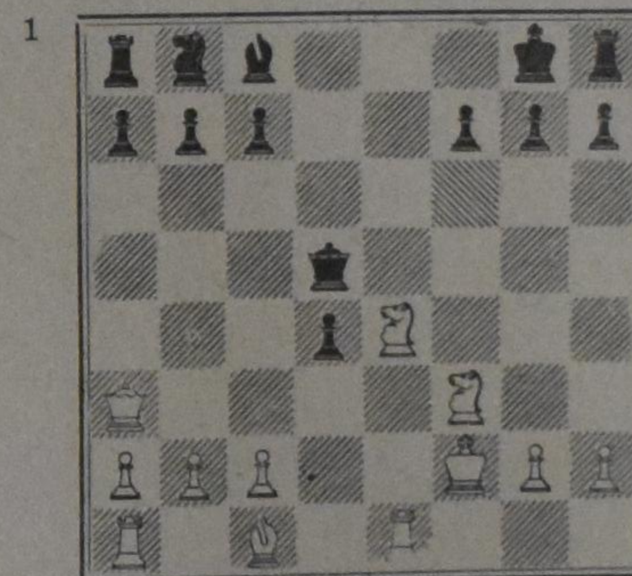
Editor Mr. C. HESS

JUST FOR YOUR ENTERTAINMENT

This time we have opportunity to set you to work again, not for some prize or merit but just to enjoy chess. Feel free to send in solutions if you would want to. I offer two different types of problems. The first one shows firework at the end of a game. You are supposed to direct the white pieces. How would you play and win, knowing that your opponent can be mated in four moves?

Black: 13 pieces

1

White: 12 pieces

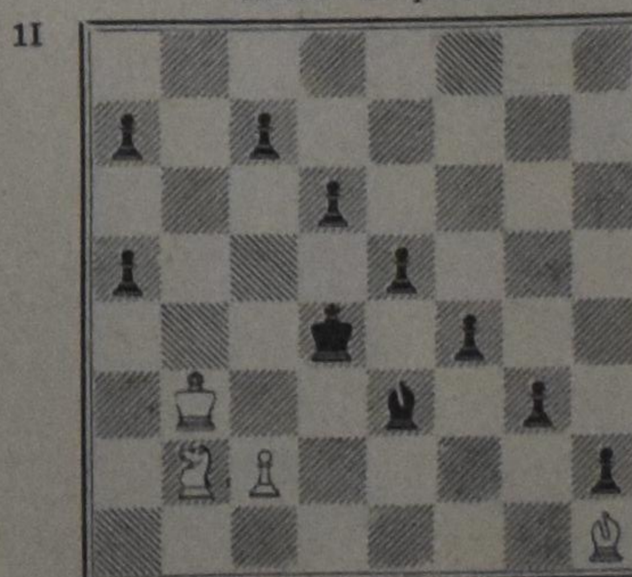
The second diagram reflects a real Ending, composed by the composer Horwitz. White has to win in spite of Black's formidable army. Keep in mind that the one King should be put in jail first, before the other can take off for a long trip.

The solutions of both problems will be published in March.

Only newcomers, if they will join our contest at the same time, will get points for these problems: for I 4, and for II 6.

Black: 10 pieces

II

White: 4 pieces

CLASSIFIED ADS

Bob and Trudy de Haan (nee Kroeze) are happy to announce that God has given in their care a second child

ERICA RUTH,

a sister for Robert Catharinus.

Born January 11, 1969.

Milverton, Ont.

We are happy that the Lord blessed us with the gift of a son

THEODORE BENEDICT
(We call him Terry)

born January 15, 1969.

Mr. and Mrs. H. A. Van Belle and Alicia.

Rustenburger Str. 106,
Amsterdam, Neth.

With thanks to the Lord who made everything well, we wish to announce the birth of our son and brother

BERNIE-JAMES

on January 18, 1969.

Henk and Sien Breukelman (nee Breukelman).

A brother for
Dianne
Sonja
John
Albert
Henry.

Campden, P.O.
Box 54, Ontario.

Thankful to the Lord Who made all well, we announce the birth of a son

JERRY JOHN

born January 20, 1969.

A brother for
Rita Sylvia
Ronald Simon
Irene Hilda
Brenda Frances.

John & Gerda Vander Beld, nee Nyman.

R.R. 1, Fisherville, Ont.

With faithfulness to the Lord, Who made all things well, we are happy to announce the birth of our first child, a son

CLARENCE EDWARD

born January 24, 1968.

Ben & Elly Veld.

351 Queenston St.,
St. Catharines, Ont.

Available: 3-room

FURNISHED APARTMENT

suitable for 2 girls. King & Gage area. Phone 544-1489, Hamilton.

Goed tehuis (zonder kinderen) aangeboden voor

OUDERE CHR. REF. DAME

30 mijlen van Toronto, dicht bij kerk. Brieven om inlichtingen onder nr. 2119, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Makkum, Friesland 1919 —
Belleville, Canada 1969

Soli Deo Gloria

8 Februari, 1969, D.V., hopen we met onze lieve ouders en grootouders

RIEMER BOUMA
en
TIETJE BOUMA—WESTRA

de dag te herdenken, dat ze 50 jaar geleden in het huwelijk zijn verbonden.

Akke en Marten Talsma, St. Mary's, Ont.
Joe en Martha Bouma, Bowmanville, Ont.
Frank en Inkje Bouma, Belleville, Ont.
Jantje en Cor VanderVelde, Foxboro, Ont.
Gerrie en Ted VanderGoot, Sarnia, Ont.
Marie en Wab Hoekstra, Brampton, Ont.
Okke en Nita Bouma, Montreal, Que.
Fenny en Marten Geertsma, Tweed, Ont.
Ray en Clara Bouma, Chatham, Ont.
44 kleinkinderen.

Dat ze nog enige jaren bij ons mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

42 Orchard Drive,
Belleville, Ont.

P.S. Wegens ziekte van vader geen receptie.

Onze gelukwensen gaan uit naar onze oom en tante in Belleville

RIEMER BOUMA
TIETJE BOUMA—WESTRA

met hun 50-jarig huwelijk.

"'k Zal eeuwig zingen van Gods goedertierenheên,
Uw waarheid t' allen tijd vermelden door mijn reên
Ik weet hoe 't vast gebouw van Uwe gunstbewijzen
Naar Uw gemaakt bestek, in eeuwigheid zal rijzen:
Zo min de hemel ooit uit zijnen stand zal wijken,
Zo min zal Uwe trouw ooit wank'len of bezwijken.
Psalm 89:1.

Hamilton, Ont.:
Oege en Audrey Bouma.
Elaine en Leo.
Tony.
Okke.
Arie.

Thankful to God, we may celebrate the 35th wedding anniversary of our parents and grandparents

HENDRIK HOGETERP
and
PIETERTJE HOGETERP—KUIPER

on Saturday, February 8, 1969.

Orono, Ont.: Ralph and Marian.
Black Diamond, Alta.: Henry.
Orono, Ont.: Mary and Don.
Oshawa, Ont.: Ted and Betty.
Hatchly, Ont.: Grace and Jerry.
High River, Alta.: Gerald and Jackie.
Beamsville, Ont.: Wilma and Bill.
Truro, N.S.: Trudy and John.
London, Ont.: Alice and Simon.
Guelph, Ont.: Jake.
Hamilton, Ont.: Sam.
And 16 grandchildren.

Open house in Knox Christian School in Bowmanville, Ont. from 8-10 p.m.

With gratitude to God we hope to celebrate, the Lord willing, the 25th wedding anniversary of our dear parents on February 2, 1969

WILLEM HOFING
and
BOUKJE HOFING—HOITSMA

That the Lord may continue to bless and spare them for each other and us is the wish of their thankful children.

Woodstock:
Bill and Diane Hofing.
Brampton:
Jim and Gay Hofing.
Clarence.
Chris.
John.
Peter.
Benny.
Elly.
Terry.

Brampton, R.R. 2, Ont.

1944 — 1969

On February 9th, the Lord willing, we hope to celebrate with our parents

LEENDERT B. NUGTEREN
and
WOUTRINA J. NUGTEREN (DE RUITER)

the occasion of their 25th wedding anniversary.

"I am the light of world: he that followeth me shall not walk in darkness, but shall have the light of life." - John 8:12.

Tina and Eddie.
Rose and Max, eng.
Corry.
Nellie.
Archie.
Leondard John.

R.R. 7, Woodstock Ont.

Reception February 8th, Foresters Hall in Innerkip at 7 o'clock.

Op 2 januari 1969 nam de Heere tot Zich, in Zijn eeuwige heerlijkheid, onze innig geliefde zuster, schoonzuster en tante

T. BIJKER—KOSTER,

geliefde echtgenote van Al Bijker.

"Want ik ben er zeker van, dat het lijden van den tegenwoordigen tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid, die over ons geopenbaard zal worden." - Rom. 8:18.

Agincourt Ont.:
P. Henstra.
G. Henstra—Koster.

Tine en Adrian, Margaret en Corry.

Calgary, Alta.:
Sid en Linda,
Ann,
Elly,
Robby.

On January 15, 1969

ANNA COOPER,

wife of Samuel, mother of seven sons (including Rev. John and Rev. Sidney) and three daughters, grandmother of 45, greatgrandmother of 2, fell asleep in Jesus, at 77 years of age.

Psalm 116: 15, "Precious in the sight of the Lord is the death of his saints".

Clifton, New Jersey, U.S.A.

On January 16th the Lord took to Himself

LYNN ESTELLE VANDERMAAS,

after half a day of life.

Alan and Joanne Vandermaas and children.

10 Norris Place,
St. Catharines, Ont.

The Young People's Society of the First Christian Reformed Church of London wish to express their sincere sympathy to the family C. Hogeterp with the sudden death of their son, and our friend and active member

JOHN,

on January 17, 1969.

London, Ont.

The Counselors and Cadets of the Bethel (London) Calvinist Cadet Club wish to express their sincere sympathy to Mr. and Mrs. Hogeterp with the sudden passing away of their beloved son and one of our Counselors

JOHN HOGETERP.

"Living for Jesus" is our Cadet motto and was also his.

"Wolves Cadre"
Bennie Pasma,
Bobby De Vries,
John De Vries,
Ron Koster,
Edy Vandenberge,
Clarence Den Bok,
William Den Bok.

The Bethel Calvinist Cadet Club,
London, Ont.

De Vrouwenvereniging "Deborah", London, Ont., betuigt hiermee haar warm en innig meeleven aan de familie C. Hogeterp met het overlijden van hun zoon en broer

ARTHUR JOHN,

die zo plotseling tot Zijn Heer en Heiland geroepen werd.

Het bestuur en leden.

Uit Nederland ontvingen wij bericht dat op maandag 27 januari 1969, nog vrij onverwacht, is overleden onze vader, schoonvader en grootvader, de heer

B. GELEYNSE,

op de leeftijd van 77 jaar.

De begrafenis werd vastgesteld op donderdag 31 januari.

Vader heeft als officier in de Koninklijke Landmacht, als directeur van de "Rudolf Stichting" te Achterveld en later van de "Kruisberg" te Doetinchem, als wethouder van de Gemeente Doetinchem, en in talloze functies in Kerk, Staat en Maatschappij een veelbewogen en rijk gezegend leven besteed in dienst van zijn Koning en is nu tot Heerlijkheid bevorderd.

Rev. en Mrs. Martin D. Geleynse en kinderen.

St. Catharines, Ont.,
6 Beamer Cresc.

Wanted:

HOUSEKEEPER

for motherless family with 5 children (age 1-14 years). Please write Bill Brandsma, Box 67, Smithers, B.C.

Gentleman, Chr. Ref.

WOULD LIKE TO MEET

a girl, around 35 years. Write to # 2117, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

FARM HELP WANTED

Preferably married man for grain and stock farm in Central Alberta. Modern home on separate yard. Must be qualified to handle modern farm equipment. Year round employment. Near Christian Reformed Church. Top wages. Apply stating age and experience. E. Ten Hove, Box 101, Blackfalds, Alta.

BUSINESS OPPORTUNITY!

Busy Central Ontario feed mill, feed dealership, seed cleaning plant. Full modern equipment for grinding, mixing, pelleting. 200 tons grain storage, 3,000 gallons molasses, 3,000 flat. Four trucks, two with blower. Financial statement available, shows high profit after full depreciation. Check with Fred Bray, Kern Real Estate, 665 James South, Hamilton - 389-1381 or (home) 389-0344.

Zelfstandige

HULP IN DE HUISHOUDING GEVRAAGD

bij bej. echtpaar waarvan de vrouw invalide is. Bij voorkeur Eng. en Holl sprekend. Veel vrije tijd, auto disp. en goed loon. J. Oudman, Box 550, Taber, Alberta.

A Journey in the History of Christian Education

(Continued from page 2)

know that after the protestant schools became public and the public school neutral, that around 1900 quite a few denominations have started their own private schools? The Presbyterians have right now, between 40 and 50 schools. The Lutherans quite a few more. The Waterloo University is owned and controlled by the Lutheran Church. The Mennonites have the most. And the total of the Seventh Day Adventists' schools is quite high, too. We Calvinists have about 65 schools in Canada. Out in the Maritimes the children of the Pentecostals do not attend public schools. Just recently their Synod has decided that also here in Ontario, the Pentecostals should start their own schools.

At times we may ask ourselves, "Why don't all those parents leave their children in the public schools?" Our children could perhaps be of great influence and even become "little evangelists" among the other children. Let's consult Professor Waterink. He says: "The school is not a place where our children play a leading part. They are only followers. They do not teach, but are being taught. In other words, they do not influence, but are being influenced."

Let's think about this for for a moment. To know that our children can be influenced! What a great challenge for both, home and school. At times the responsibility for our children weighs heavily on the parental shoulders. At such a time, let's turn to our Bibles and listen to the ever-powerful and meaningful words, spoken by King Solomon, thousands of years ago and still so up to date, Proverbs 22:6: "Train up a child in the way he should go: and when he is old, he will not depart from it!" What a wonderful comfort and what a beautiful goal! When a child has attended a Christian school for eight years, he has received more than 1240 hours worth of Bible study, church history and some knowledge about missions. The time a teacher spends in answering all kinds of questions, which are important to a child, is not even included. When at home, at the same time, the child receives a fair amount of religious instruction, the parents and the teachers have reached their goal. Prayerfully and carefully they have helped a helpless creature to become a beautiful masterpiece, ready to praise his Creator!

It's 1969 and we're back at home. We've gone into the past and we know something about the present.

But we cannot see into the future. However, guided by the Light of the Scriptures we know that some day the trumpet will sound and the King of kings, our Redeemer, shall appear on the clouds of heaven. Then this world, with her mighty oceans and her deep blue seas, her highlands and valleys and evergreen jungles; this world, our Father's world, will some day vanish away. Let's work and pray, build and sacrifice, so that before that great day comes, many children out of every nation, will still firmly believe that:

This world is our Father's world!

Then we, their ancestors, have not lived in vain!

Wilma Jonkheer.

REAL ESTATE

Ontario poultry properties — all types, sizes, situations, prices — exceptionally wide selection. Over a dozen broiler plants alone, ranging from under 10,000 quota to 60,000. Talk things over with Fred Bray — he knows the poultry business "inside out". Fred Bray, Kern Real Estate, 665 James South, Hamilton - 389-1381 or (home) 389-0344.

Wanted to buy a good producing 100-200 acre

DAIRY FARM

in South Ontario. Must include livestock and implements. Will give beautiful 4-bedroom bungalow in Oshawa area as downpayment. Reply to No. 2118, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Seed Cleaning Plant,

Owner retiring. Fully equipped and operating, licensed for cleaning seeds. Good potential for expansion. A very nice 3-bedroom home with all conveniences. School buses at door, close to CRC. Asking $15,000 down. Please call

A. ELGERSMA

at 388-0655, or write %

R. E. Packham Realtor

534 Upper Sherman Avenue,
HAMILTON, ONT.

TEACHER'S WANTED

FRASER VALLEY Christian High School with grades 8-12, and 14 rooms, requires for 1969-1970

QUALIFIED TEACHERS

in Commerce, Physical Education (Boys and Girls). Applications, stating qualifications, experience and references, to be sent to: Mr. H. K. Vandezande, Principal, 15353 - 92nd Avenue, North Surrey, B.C.

"WAT U OVER KANKER MOET WETEN" IN TIEN TALEN

(Canadian Scene) — Een vouwblad onder de titel "Learn about Cancer" is thans door de Canadian Cancer Society in tien verschillende talen beschikbaar gesteld, n.l. in het Nederlands, Engels, Fins, Frans, Duits, Hongaars, Italiaans, Pools, Portugees en Oekrainish.

Een blik op de opschriften boven de verschillende hoofdstukjes geeft een goed idee van de inhoud van dit vouwblad. Deze opschriften zijn n.l.: Wat is kanker? Bestaan er verschillende soorten kanker? Kan kanker worden genezen? Hoe wordt kanker behandeld? Welke zijn de waarschuwingstekenen van kanker? Kan kanker worden ontdekt voor het zichzelf heeft aangekondigd? Hoe kunt U meewerken in de strijd tegen kanker?

Dit vouwblad, benevens andere eventuele gewenste inlichtingen omtrent kanker, kan gratis worden aangevraagd bij de Provinciale bijkantoren van de Canadian Cancer Society: (Brits Columbia en Yukon) 686 10th Ave., Vancouver 9, B.C.; (Alberta) 231 7th Ave., S.E. Calgary 21, Alberta; (Saskatchewan) 209A Brent Blvd., Regina, Sask.; (Manitoba) 656 Broadway Ave., Winnipeg 1, Manitoba; (Ontario) 204 Eglinton Avenue East, Toronto 12, Ontario; (Quebec) Suite 505, 1118 St. Catharine St. West, Montreal 2, Quebec; (New Brunswick) 300 Courtenay Centre, Saint John, N.B.; (Nova Scotia) 1485 South Park Street, Halifax, N.S.; (Prince Edward Island) Currie Bldg., 179 Queen Street, Charlottetown, P.E.I.; (Newfoundland) Parland Bldg., 263 Duckworth St., St. John's Newfoundland.

Holtzheuser Brothers Ltd.

86 Queen Elizabeth Blvd.,

TORONTO, ONTARIO — Telephone 255-8221

Importers of Holland Food Products vraagt

Ervaren Vertegenwoordigers

voor de levensmiddelenbranche.

WANTED

MEAT MANAGER

in grocery- and delicatessen store in South-West Ontario.

Service type operation of better quality meat.

The person we are looking for must be able to completely buy, sell, and operate on his own, and have knowledge of Canadian and Dutch way of cutting. Knowledge of sausage making desirable but not necessary. Salary $8000 a year.

Applications to Box 2120, Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Wegens ouderdom te koop:

KIPPENFARM

43 acres goed land, drie mijlen van Niagara Falls, één mijl van Q.E.; gunstig gelegen aan hoofdweg. Drie kippenschuren, ruimte voor 5200, op heden aanwezig 2000 jonge leggende kippen, 1750 oudere. Verzorging grotendeels automatisch. Vier eieren routes, omzet 1000 dozijn wekelijks, 600 vaste klanten. Grading station met toebehoren. Twee huizen, moderne voorzieningen. Vraagprijs $43.000, down $15.000. Contante betaling belangrijk goedkoper! Graaskamp Poultry, R.R. 1, Chippawa, Ont. Telef. 416-295-3880, 416-295-3855.

Applications are invited for the position of

PRINCIPAL

at Calvin Christian School of

HAMILTON, ONT.

Consider the challenge of leading a 14-room elementary school. We are especially looking for experienced teachers and principals in the Christian School movement.

Reply before March 1, 1969 to the Education Committee, Calvin Christian School, 547 West 5th St., Hamilton, Ont. (phone 385-2045).

What it takes to keep ahead

(Can. Scene) — It now costs 26 percent more to finance the average family's living expenditures than it did in 1960. Weekly wages and salaries in industry as a whole have risen by an average of 44 percent in the last eight years. Dollar incomes per household have jumped ahead to average $9,427 in 1968 — almost 52 per cent more than in 1960. These broad measures of change make it clear, statistically, that Canadian families have never had it so good. But caught between steadily rising taxes and steadily eroding purchasing power, many families have good reason to wonder if they are *really* much better off than at the beginning of the decade — or even as well off as a few years ago.

Here are examples of what it will take in 1969, the first full year of the new social development tax, for married man with children to keep ahead of taxes and inflation.

The $10,000 a year earner of 1960 must make $13,637 next year to maintain his 1960 standard of living. The special bite of higher taxes in the past few years can be seen in the fact that a $1,537 increase in pre-tax salary would be necessary between 1967 and 1969 to keep abreast. The man making $15,000 in 1960 would have to earn $18,282 in 1967 and $21,105 in 1969 to maintain the after-tax $14,995 that will be required in 1969 to equal the purchasing power of his $11,880 after-tax income of 1960.

Down the income scale, the $5,000 income of 1960 has to reach $6,654 next year to maintain purchasing power. The $7,000 of 1960 has to be $9,468 in 1969.

Higher up the income scale (and on the assumption that all income is earned income) the $50,000-a-year executive of 1960 will need $70,810 in 1969 to buy what he bought at the beginning of the decade.

The avoidance of recession throughout the 1960s and the 52 percent advance in the dollar income of the average family confirms that our governments have done remarkably well in creating a climate conducive to business growth. But with federal, provincial and municipal taxes taking a bite *three times bigger* than higher product prices, the need for restraint in government spending is obvious.

The Financial Post

Scotiabank increases interest

Effective Monday, January 20, the prime loan rate of The Bank of Nova Scotia will be increased from 6¾% to 7%.

In mid-December, the Bank of Canada signalled a generally tighter credit situation by increasing Bank Rate from 6% to 6½%. We have until now postponed reacting to this signal, in the hope that the demand for money would moderate after Christmas. However, no easing in demand has occurred, and in early January the prime rate of the New York banks was raised to 7%. As a result, a moderate increase in rates can no longer be delayed.

It is most unusual for Canadian interest rates to be lower than U.S. rates, and there is nothing to suggest that inflationary pressures are materially less in Canada than in the U.S. Lower interest rates in Canada are nothing less than an invitation to U.S. borrowers to raise funds in Canada, possibly displacing Canadian borrowers. At the same time, higher interest rates in the money market and bond market have confirmed the signal given by the Bank of Canada in December.

CHR. REF. HOCKEY ASSOC.

TEAM STANDINGS

	GP	W	L	T	GF	GA	Pts.	PiM
Brampton	8	7	0	1	50	18	15	138
Drayton	8	4	3	1	34	31	9	75
Georgetown	8	3	4	1	27	37	7	122
Weston	8	0	7	1	16	41	1	102

LEADING SCORERS

	GP	G	A	PTS	PIM
A. Talsma, Brampton	8	10	8	18	17
M. Van Egten, Drayton	7	8	9	17	25
D. Buisman, Brampton	8	5	12	17	6
H. Luimes, Brampton	8	10	6	16	9
J. Vanden Pol, Georgetown	8	7	7	14	12
D. Scholten, Drayton	7	5	8	13	4
T. Maas, Weston	8	9	3	12	15
H. Stevens, Drayton	8	7	4	11	24
J. Adriaanse, Brampton	8	6	4	10	4
F. Tiesma, Brampton	8	2	7	9	2
J. Poot, Georgetown	6	5	4	9	2
J. Van Egten, Drayton	8	1	7	8	6
D. Hoogendoorn, Brampton	8	4	3	7	14
J. Smeenk, Brampton	7	2	5	7	35
N. Stevens, Drayton	8	2	5	7	2
D. Janssen, Brampton	5	2	4	6	0
B. Hesselink, Drayton	8	5	1	6	4
J. De Vries, Georgetown	6	1	5	6	6
B. Namink, Georgetown	7	3	2	5	2
J. De Gier, Brampton	8	3	2	5	0
B. Maas, Weston	7	2	3	5	8

GOALTENDING AVERAGES

			GP	GA	SO	Pctg.	PIM
Brampton	1.	H. Janssen	5	9	0	1.800	2
	2.	F. Vander Wilp	3	9	0	3.000	2
		Brampton Totals	8	18	0	2.250	4
Drayton	3.	G. Rhame	8	31	0	3.875	2
Georgetown	4.	S. Frankruyter	7	28	0	4.000	6
	6.	G. Koeslag	1	9	0	9.000	0
		Georgetown Totals	8	37	0	4.625	6
Weston	5.	C. Staring	8	41	0	5.125	0

Voor de Farmers

Wat's new in agriculture?

Hormones Useful for Cattle, Pigs

A hormone called melengestrol acetate with action similar to that of the birth control pill for humans is now fed to heifers being fattened for beef in the feedlot. Why is it being fed? Extensive tests have shown it will speed up the growth rate of heifers some 11% and reduce the feed required to put on a pound of gain on the heifers by some 7%. This means the cost of producing beef is reduced by 7% less the cost of the hormone.

What about the danger of this hormone affecting humans? This hormone is actually safer than other hormones presently approved for use in steer diets, such diethylstilbestrol (an artificial female hormone). Melengestrol acetate is only active as such for cattle and sheep, and does not affect humans, dogs or pigs in massive doses.

Furthermore, heifers must be taken off the hormone at least 48 hours before slaughter for meat, and laboratory tests have failed to show the presence of appreciable levels of the hormone in meat. The significance of this hormone is that the cost of producing beef is reduced due to this discovery.

Hormones are useful in modern swine production as well. A hormone which may be released soon on the Canadian market for use in swine diets will not be fed to hogs being raised for pork production, but will be used for sows to control the time of conception and hence birth date of her litter of pigs. This compound, when included is a sow's feed, will prevent occurrance of her normal reproductive cycle, and when it is withdrawn from the feed, she will cycle and breed within a few days. A swine producer, then, can plan on the birth of a litter of pigs 115 to 120 days from the time he withdraws the hormone from a sow's feed, if, of course, the sow is bred.

Another thing that will go hand in hand with use of this hormone is the use of artificial insemination (AI) for pigs. While AI is used on about 60% of the dairy cows in our country, it has not been used extensively for swine due to a number of problems. If a farmer used the hormone to marketed soon to control the breeding of his sows, he could cause several sows to breed on a single day, reducing the costs of AI, and making it more practical. If, however, he breeds several sows on one or two days, he must also program his housing for sows so that he can accommodate all the sows giving birth to litters approximately four months in the future. With some practical foresight and planning on the part of the farmer, this hormone, I feel, could be immensely useful when released on the market. Hazards to the non-farming public would be minimal since diets of breeding animals, which the hormone would be used in the are not intended for slaughter for human consumption.

F. W. Schuld.